

Anul I. Nr. 6 - octombrie 2011 - Apare la sfârşitul lunii începnd cu data de 1 mai 2011. Intră în lucru în data de 25 ale lunii curente

Primii directori şi fondatori din 1901: Al. Vlăhuță G. Coşbuc

CUPRINS

Fragmente din aparitiile lunii septembrie, până în data de 25.

Cititi volumul complet la www.editura-online.ro

Proză

Liviu-Florian Jianu - Apostolul Strongu' sau uzina viselor
Cristian Marcel Felea - Copilul care ai fost, Mara
Cristian Marcel Felea - Poveste de-o vară pentru copii

Poezie

CEZARINA ADMESCU - Oglinzi cu memorie
VASILE POPOVICI - Arc de curcubeu
MARIAN GH BENGA - Alter ego
MARIA TIRENESCU - Crochiuri - haiku
VALENTINA BECART - Obsesia deşertului

Critică literară, eseu

AL. Florin Tene - Autoritatea adevărului - Adevărul autorităţii

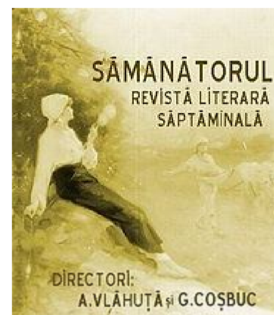
Teatru

ŞTEFAN DUMITRESCU - Mihai Eminescu
GEORGE ANCA - Neaflarea viezurilor

Anunțuri, felicitări, donații, pagini de acum un secol, legături (link-uri) trimise pentru publicare

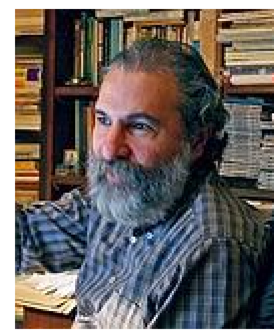

Director 2007-a.c.: NICOLAE N. TOMONIU

Fondator nou 2007: ARTUR SILVESTRI

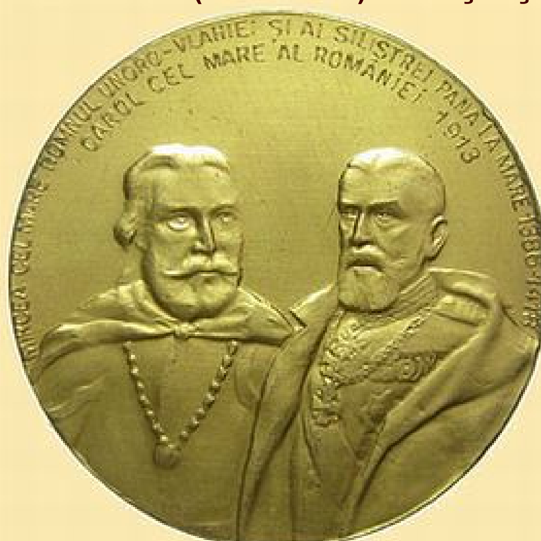

Presedinte ARP MARIANA BRAESCU SILVESTRI

De retinut!
Noua revistă literară Sămănătorul contine fragmente din scrierile apărute pe situl www.editura-online.ro
În interior mai gasiti si pagini din numerele anilor 1901-1910

C. A. Rosetti (1816-1885): "Voeşte şi vei putea!" * "Luminează-te şi vei fi!"

Medalia din anul 1913 a lui Carol I, «Voeşte şi vei putea!»

Un editorial
de Nicu N. Tomoniu

Noul "Sămănător":

ÎN CĂUTAREA IDENTITĂȚII!

www.tomoniu.ro

Dintotdeauna în istorie, noi, românii, ne-am căutat mai întâi identitatea apoi a trebuit să luptăm pentru a ne-o păstra. De la Lytouon-Litovoi care împinse tătarii din cnezatul lui Seneslav spre stepele ruse, de la Mircea cel Bătrân care îl lărgi până la "Marea cea Mare", de la Carol I care ne aduse independența punând tunurile să-i cânte la Plevna "muzica ce-i place" (făcându-şi apoi din oțelul lor coroana de rege!) şi până la Regina Maria care-l convinse pe Ferdinand să fie de partea rudelor sale din Anglia şi nu de partea Puterilor Centrale, făurindu-se astfel Marea Unire de la 1918, cum s-ar zice într-o frază, din toate timpurile istoria noastră nu fu decât o luptă.

Aşa fu şi cu "Semănătorul". Cât ar fi vrut "Sămănătorul" veacului trecut să rămână independent sub Vlăhuță şi Coşbuc, până la urmă Iorga îi găsi după principii istorice universal valabile propria identitate.

Pentru că nu poți rămâne la o parte de istorie mai ales când interese economice meschine încearcă să schimbe statutul țării tale bulversându-i întreaga istorie, artă, ştiință şi cultură prin legi absurde de funcționare a înstituțiilor de stat şi mai ales a acelor legi privind fundamentele democrației: învățământul, justiția, apărarea cetățeanului şi a țării.

Iată de ce am ales ca în revistă să las toată libertatea d-lui prof. univ. Alexandru Melian, cunoscut disident în epoca ceauşistă şi prim creator al sintagmei "Frontul Salvării Naționale", de a deschide - voluntar şi independent - o rubrică aparte numită "In numele speranței"

Pentru că iată, ne-am întors de unde am plecat acum două decenii, rămânându-ne ca atunci doar speranța. Şi tare mi-e teamă să nu fie şi asta una iluzorie pentru că în România singurele cutume sigure care funcționează azi sunt demagogia, minciuna, tupeul, mârlănia, acoperite de o propagandă deşănțată care te calcă pe nervi la tot pasul. Iți intră în surfagerie cu radioul şi televiziunea pe care le-ai plătit obligatoriu, îți intră în dormitor prin infiltrarea ei în "cunoştințele moderne" pe care şi le-a "însuşit" copilul tău la şcoala statului şi te sună la uşă prin făina care ți-o aduce vecina spunându-ți candid: "*- Dă-o mata la porc, că eu n-am. Mi-au dat-o "ăştia" să-i votăm dar are mucegai.*"

Metoda propagandei politice de cea mai joasă speță, încălcând cele mai elementare norme de conduită morală se dovedeşte totuşi al dracului de eficientă. Nu mă refer la primul ei aspect, sesizat de toată lumea şi anume că omul te va vota de ruşine că a primit totuşi câteva alimente gratis.

(continuare în pag. 3)

„SĂMĂNĂTORUL", este o nouă publicatie literară online concepută de Nicu Tomoniu - director al acestei publicatii - cunoscut in activitatea literara ca Nicolae N. Tomoniu, editor delegat ARP si manager al siturilor www.semanatorul.ro si www.editura-online.ro site-uri sprijinite moral si material de doamna Mariana Braescu Silvestri prin ARP - Asociatia Româna pentru Patrimoniu.

Conceptual si artistic - tehnic, actualul proiect "Revista Sămănătorul" este lansat de catre prof. Nicu N. Tomoniu, editor "Semanatorul", fondator al Fundatiei Tismana, ca o nouă formă de publicatie online, înlocuind vechiul Buletin informativ "Sămănătorul" care apărea din anul 2009. Înlocuirea acestuia cu actuala revistă s-a făcut deoarece buletinul lunar nu avea decât o pagină web cu titlurile apărute la Editura online Semănătorul (www.editura-online.ro) si articolele de critică literară apărute pe situl www.semanatorul.ro în luna precedentă.

În luna iulie 2011, împlindu-se trei ani de la înfiintarea editurii online "Semănătorul", am considerat că trebuie înființată o nouă revistă "Sămănătorul" unde autorii noştri vor găsi de acum încolo, fragmente din noile lor scrieri. Le vor găsi online, pe trei situri diferite, conform dorinței fiecăruia şi a posibilităților PC. Recomandam prima variantă, cu link-uri active:

http://www.semanatorul/revista/index.htm — Format PDF cu linkuri directe

http://www.tismana.ro/samanatorul/index.htm — Numarul din luna curentă în PLASH

http://www.scribd.com/semanatorul — Format document scribd

(continuare din pag. 2)

Metoda este mult mai subtilă şi bine lucrată în cele şapte servicii secrete care s-au pus în slujba celor care se văd iar la putere prin fraude la nivel de stat. Ea vizează nu pe cei puţini care primesc "punga troiană" ci pe cei care sunt supăraţi de felul în care se procedează cu darurile electorale. Electoratul nehotărât, cetăţeanul plin de lehamite văzând cum se guvernează haotic ţara, e aproape sigur că nu va mai veni la vot. Aici este marea miză a acestor "proceduri electorale" care vor împiedica populaţia ca să voteze! Iar cum în toate "descentralizatele" s-au pus şefi portocalo-verzui, este uşor de bănuit cum vor vota subordonaţii acelor instituţii vizate de guvern pentru "restructurare". De la traiul comunist cu ciomagul pe spinare dacă nu munceşti, uite ce repede se ajunse la sabia şomajului atârnată deasupra capului.

Absolut totul e o continuă minciună vizând ca efect, perpetuarea la putere a clasei politice: e criză şi de aia dăm "ajutoare", vine criza şi din cauza asta dăm oameni afară de la locul de muncă sau n-avem bani şi trebuie să luăm de la pensionari şi iată cum am ajuns şi la mârlănie, la tupeul de a te prosti în faţă că tot ce se face, se face în "folosul ţării". Să vă mai reamintesc că asta a fost şi lozinca comunistă care ne împingea urechea spre aparatul de radio, doar-doar se va ivi vreo speranţă "de dincolo"?

Mijloacele de îndoctrinare politică a populaţiei sunt astăzi extrem de sofisticate! Mulţi cred că repetarea prostească şi enervantă în fiecare zi la radio a "evadării într-un city break" denotă doar prostia şi snobismul consilierilor Elenei Udrea. Ehei, lucrurile sunt mult mai profunde! În primul rând, reclama înseamnă "bani de la partid", bani daţi pentru posturile de radio şi televiziune ale statului, pe care noi le plătim ca să ne spună adevărul. Ce ne spun însă cu multă subtilitate vedeţi şi singuri: invitaţi ai puterii, chibiţi ai puterii, proşti de-a binelea aduşi în funcţii subsidiare puterii. Iată cum vrând-nevrând, deschizi radioul pentru muzică şi te trezeşti în reclame absurde şi în emisiuni care te scot din sărite, unde nici o fraza nu trebuie să scape liberă ci întreruptă pentru a fi bine dreasă de "securistul de serviciu la Radio-TV" numit, "moderator al emisiunii".

Am auzit şi lucruri grave! Ca reacţie la ce ni se bagă pe nas la posturile centrale de radio şi televiziune, m-am pomenit cu o informaţie trăsnet venită de la poştă. Există zone din sate şi chiar sate întregi în care oamenii s-au unit şi nu-şi mai plătesc în masă abonamentul Radio-TV. "*N-au ce ne face, suntem mii, vom fi sute de mii, apoi milioane, dracu' l-a pus pe Basescu să ne taie din salarii şi pensii? N-au ce ne face să nu folosim radioul, curentul n-are cum să-l taie, pentru că pe acesta-l plătim deocamdată!*"

Iată cum am ajuns şi la revolte de masă! Dar la ce n-am ajuns, când vedem că disoluţia statului nostru "democratic" are loc zi de zi şi ceas de ceas? Iar omul vrea să ştie când vom opri abulia ţării.

Lansăm deci la "Sămănătorul" o rubrică nouă, nu numai pentru că avem nevoie de asemenea rubrici cu identitate proprie ci şi pentru a avea un răspuns de la cititorii noştri - autori ai României Tainice şi Tăcute a lui Artur Silvestri - la întrebarea: CARE MAI SUNT SPERANŢELE REVENIRII noastre la un stat normal de drept, intr-o lume modernă şi instruită, o lume cu cetăţeni civilizaţi?

Într-o zi, supărat pe Radio România Actualităţi, cu penibilele lui emisiuni şi reclame plătite de un guvern care mai are doar doi paşi şi până la genocidul cultural, am trecut pe altă frecvenţă ca să ascult dedicaţiile muzicale care se dau la Radio Oltenia Craiova. N-a murit bunul simţ în folclorul român, iubiţi compatrioţi! Răcoriţi-vă inima ascultând real sau pe Internet acest post de radio! Iată câteva extrase:

- dragoste pentru copii: "*Toată viata am strâns şi am adunat/Copilaşii mei să mi-i împac/Am muncit şi-am strâns din greu/Ştie numai bunul Dumnezeu*"

- dragoste de mamă:"*M-ai crescut mamă de mic/Şi-am ajuns băiat voinic/M-ai crescut ca pe o floare/ Fără nicio supărare*"

- dragoste de tată:"*Tată ai muncit pe bani/Să ne vezi voinici şi mari/Ai muncit tată din greu/Dar acum e rândul meu*". Sau un cântec în întregime, "TATĂ AZI E ZIUA TA":

**Infloresc, înfloresc, florile-n prag
Pentru-al meu părinte drag
Luminează, luminează, mândru soare
Că e zi de sărbătoare**

**Tată azi e ziua ta
Mă închin în faţa ta
Că m-ai crescut cu răbdare
S-ajung om în lumea mare**

**Ziua ta, ziua ta, e mai frumoasă
Când îţi vin copiii-acasă
Nu mai ai nici-o durere
Te simţi iarăşi în putere**

**Eu mă rog, eu mă rog, lui Dumnezeu
Să trăiască tatăl meu
C-a muncit, c-a muncit, o viaţă-ntreagă
Pe noi mari ca să ne vadă**

Comparaţi cutumele noastre strămăşeşti, dragostea părinţilor pentru copii şi dragostea copiilor pentru părinţi cu măsurile descreierate ale unui guvern care nu ia de la bogaţi şi îmbuibaţi aşa cum fac americanii pentru a-şi acoperi cheltuielile sociale ci iau pâinea de la gura copiilor şi pun taxă pe pensii.

Mâine-poimâne se vor lăuda că au contribuit la dezvoltarea folclorului nostru, pentru că iată şi două strofe caracteristice pentru îndemnurile lui Băsescu de a pleca lumea din ţară. *"Un batrân cu barbă albă/Stă la poartă şi intreabă/Întreabă pe toţi drumeţii/Dacă i-au văzut băieţii"* sau *"Doi bătrâni plângeau la poartă/Au crescut băiat şi fată/Acum sunt plecaţi în lume/Au vrut s-o ducă mai bine"*.

Nu credeţi că poporul ştie să exprime mai bine realitatea din ţară decât toţi miniştrii laolaltă cu preşedintele ţării, bine inconjurat de liota sa de consilieri incompenţi, care-şi urăsc propria naţie?

RUBRICĂ PERMANENTĂ PENTRU UN DIALOG

«ÎN NUMELE SPERANȚEI»

Intrețінută de doctor în filologie prof. univ. Alexandru Melian, în calitate de redactor revista «Sămănătorul»

Adrese pentru dialog:
in-numele-sperantei@semanatorul.ro
prof-melian@semanatorul.ro

ALTERNATIVA TĂCERII

Pe urmele înțelepciunii populare *(« Dacă tăceai, filozof rămâneai »),* încă din cele mai vechi timpuri s-a perpetuat ideea că *« tăcerea-i de aur »*. Si adesea, oamenii au preferat să tacă, fie pentru confortul lor existențial, fie pentru a rămâne *« filozofi »* sau *« auro-posesori ».* Nu de puține ori, însă, doar pentru că tăcerea putea fi profitabilă celor chemați să vorbească.

Numai că, dacă taci, poți rămâne *« filozof »* dar poți deveni şi complice. Tăcerea e *« de aur »* dar în afară de sursă a bogăției, aurul este şi mobilul crimei.

Pe de altă parte, nu e de ignorat că, uneori, **tăcerea este un răspuns**. Când cuvintele intră în agonie, infectate de viruşii minciunii, ai linguşirii şi ai demagogiei, a tăcea înseamnă a nu deveni complice. Înseamnă a rezista acolo unde dictatura te invită cu cinism şi ispitiri să intri în spitalul ei de boli infecțioase. Dintr-o asemenea conştiință s-a născut poezia mea scrisă în 1985:

TACERE

Când a intrat rostirea în beată agonie
şi zâmbete stârneşte vătafilor durerea,
din mâlul deznădejdii pândeşte insomnia
şi peste grai pogoară îndoliat tăcerea.

A-ngenunchiat strivită arhaica mândrie,
tăriile de jertfă s-au închircit mizere
şi-n lumea stafidită sub vânturi de pustie
nu poți scăpa de tină decât doar prin tăcere.

De-aceea dorm în mine cuvinte nerostite
visând, naive poate, la zori de primăveri,
de-aceea flori de suflet cu-aromele cernite
îşi freamătă preaplinul în rouă şi tăceri.

25 sept. 1985

(continuare în pag. 5)

Când ai câştigat însă libertatea cuvântului, şi noi ştim cu ce preț, a tăcea devine o infirmitate morală. E adevărat, asta nu înseamnă că a vorbi oricum, în numele a orice şi în slujba oricui reprezintă o virtute.

Pe de altă parte, nu trebuie uitat nici o clipă că adevărata validare a omului este dată de faptele sale,mai mult decât de vorbe.

Cum la vârsta mea, a făptui în slujba semenilor este dificil şi în principiu neperformant, oferindu-mi-se ocazia să faptuiesc prin **cuvânt**, fără cenzură, conform idealurilor şi credințelor mele, am socotit că mă aflu în fața unei datorii.

Cuvântul, aşa cum l-a sacralizat Dumnezeu, poate zidi ori poate demola, poate întemeia ori poate neantiza. Depinde care dintre componentele bi-polare ale ființei noastre devine purtătoarea de mesaj. In acest colț de revistă virtuală, în lumina simbolică a numelui pe care a înțeles să-l adopte şi să-l onoreze (*Sămănătorul*), propun cititorilor, şi ei virtuali, transpunerea în cuvânt, - ziditor şi întemeietor – a gândurilor şi a sentimentelor unui om care n-a trecut prin viață ca un geamantan prin gară şi care ar dori ca în răgazul rămas înainte de ultima pribegire, să dăruiască celorlalți, - eventuali semănători de idealuri, de frumuseți şi de alinări – roadele unei experiențe dramatice şi prinosul unei binecuvântări dăruitoare.

Titlul rubricii - IN NUMELE SPERANTEI - marturiseşte orizontul în care îmi invit cititorii. Cum speranța este, după părerea mea, echivalentul interior al soarelui, adică acea forță fără de care viața devine imposibilă, în numele ei ating claviatura ordinatorului pentru a-mi metamorfoza în cuvânt gândurile, sentimentele, aspirațiile. In numele ei aş dori să rodnicească însăşi disperarea care nu e până la urmă decât un fruct al speranței agresate. Disperarea provocată de o revoluție trădată, de o țară încăputǎ pe mâna unor negustori, adesea fără minte, mai totdeauna fără suflet şi conştiință, din când în când, mafioți de cea mai joasă speță – disperarea în fața demolatorilor de cultură autentică, de şcoală înțelept modelatoare, de sport încăput pe mâna unor derbedei cu bani, disperare față de o justiție bolnavă şi molipsitoare.

Ceea ce trebuie încercat însă mereu este să nu ne lăsăm pradă disperării, ci convingerii că din disperare, speranța poate renaşte aproape totdeauna, ca pasărea Phenix sau dacă vreți, ca planta din fructul rodnicit de pământ.

In această zare mi-aş dori să înflorească cuvântul şi să-mi găsesc confrații întru Bine, Frumos şi Dreptate.

Alexandru MELIAN

Trimiteți prof. univ. dr. Alexandru Melian pe adresa prof-melian@semanatorul.ro propunerile şi sugestiile dvs.

Regina Maria (Căsătorită cu regele Ferdinand în 1892)
Născută 3 oct. 1875, castelul Eastwel Park, comitatul Kent
A avut un mare rol în convingerea lui Ferdinand, şovăielnic ca prusac, ca să intre în război alături de Anglia, Franța şi Rusia şi nu alături de Germania şi Austro-Ungaria, realizându-se astfel, epopeea Marii Uniri de la 1918.
Caseta cu inima ei a fost luată de la Balcic de către sora ei Ileana şi adusă la Bran. Din 1970, caseta se află la Muz. de Ist. Bucureşti.

CRISTIAN MARCEL FELEA

Copilul care ai fost, Mara

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

COPILUL CARE AI FOST, MARA

Clipind, ai acoperit drumul dintre
ochii tăi şi ai mei cu o fluturare de pleoape.
Zâmbind, ai acoperit drumul dintre
buzele tale şi ale mele, aducându-le aproape.
Iubindu-mă, ai acoperit drumul dintre
inima mea şi a ta cu o curgere de lumină,
te-ai aşezat alături de mine, cuminte
iar eu am zâmbit şi te-am luat, simplu, de mână.
Am înţeles, am spus cuvinte să te alinte,
am luat cerul de-o stea să ne acoperim împreună.

Asista impasibilă la toată forfota din jurul ei şi se mişca mecanic, după cum îi cerea unul sau altul din cei apropiaţi. Erau oameni mult mai implicaţi în eveniment decât ea, aparent cel puţin, iar unii din ei se manifestau cu gesturi energice. Le urma îndemnurile, şoptite în cadenţă rapidă şi se executa docilă, cu totul în afara felului ei de a fi. Socotea că nu poate depăşi asemenea momente decât urmând un anume ritual de purificare, în care toate simţurile îi sunt anesteziate de marea ei durere şi voinţa i se frânge şi se ascunde sub gesturi ce-i sunt impuse din afară.

Privea trupul împuţinat din cele patru scânduri îngrijit lăcuite ale sicriului şi nu simţea nicio legătură cu el. Doar o imensă părere de rău. Se apropie şi începu să aşeze florile aduse pentru ultimul drum de prietenii tatălui ei, acoperindu-i trupul. Voia să lase să i se vadă doar faţa, pentru că-i părea încă vie şi frumoasă. Mai păstra acele tăieturi şi cute de expresie ce-i dădeau aerul lui hotărât din totdeauna şi creau iluzia unui somn aflat pe sfârşite.

Apoi veni cineva care adună florile şi le aşeză unele peste altele, la picioare, cu gesturi grăbite şi neglijente. Voia să se ridice şi să le risipească din nou pe trupul tatălui ei, dar în jur forfota se înteţi şi simţi că o lasă tot mai mult puterile. Îl chemă pe Dan şi-i ceru să o scoată afară. Sprijinindu-se de el, ieşi în aerul îngheţat de februarie şi se miră de-un soare vesel şi indiferent. Era ca un obiect de decor, pentru că lumina lui nu avea pic de căldură şi, cu toate astea, o făcea să se simtă bine.

Dan aruncă ţigara abia începută şi o strivi sub talpă, apoi o luă de braţ. *„Să mergem, a intrat preotul!"* Îl urmă şi pe el cu aceleaşi gesturi mecanice cu care i-a urmat până acum pe toţi cei care i-au cerut să facă una sau alta. Dan se strecura printre cei adunaţi, făcându-i loc cu gesturi ferme, aducând-o împreună cu familia. Îşi fixă privirea pe mâinile încrucişate ale tatălui ei şi începu uşor să plângă. Dan o luă de după umeri şi se simţi recunoscătoare pentru gestul lui.

Ajunsă acasă, simţi în primul rând nevoia să scape de toate hainele de pe ea. Până şi lenjeria îi era cernită şi se gândea că ea nu e aşa, nu are nevoie ca o culoare să-i sublinieze starea sufletească. Şi-o lepădă şi rămase goală. În dormitor ardea o singură veioză, dar era suficient ca, privind pe fereastră, să-şi vadă reflectat propriul chip. Era ca un spectru şi recunoştea în el ochii tatălui ei.

Fusese pentru ea special. Un om straniu, greu de înţeles pentru cei mai mulţi, chiar şi pentru mama ei, în ultima parte a vieţii. Dar nu şi pentru ea. Putea să-l înteleagă chiar şi atunci când o lungă tăcere îi cuprindea pe amândoi. Nu aveau nevoie de prea multe cuvinte. Doar de priviri, de teme de gândire. Nu-şi vorbeau fără rost şi simţea cum el îi timitea mereu energie şi încredere. O căldură ce

nu avea nevoie, în pasajul său, de gesturi. Şi apoi zâmbete, zâmbete însoţite de o sclipire aparte în ochii lui.

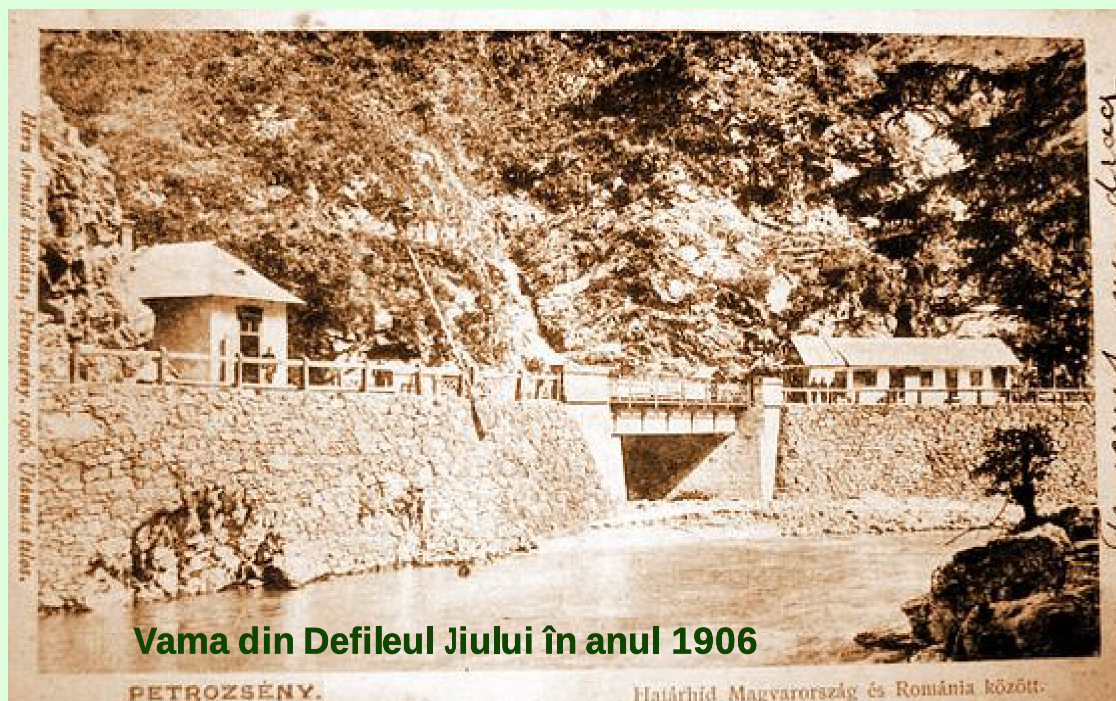
Când era copil, venea seara să o acopere şi-i spunea simplu, noapte bună. Atât. Dar era suficient să alunge nălucile din colţul camerei, să-i dizolve temerile şi să-i limpezească visele. Când a crescut, o asista seara în tot felul de lucruri mărunte: la ştersul vaselor, la televizor, comentând puţin noutăţile zilei, sau unele lecturi. Era ca şi atunci când se juca înainte de culcare cu ursuleţii ei de pluş. Acum devenise el ursuleţul ei de pluş. Şi se juca cu el asemeni unei domnişoare, manevrându-l imperceptibil şi bucurându-se când el ceda, cât de puţin, în favoarea ei.

Se privea în fereastră şi ştia că are o datorie faţă de el, pe care nu o va putea plăti toată viaţa ei. Sau doar în timpul vieţii ei. Îi ceruse mereu să fie fericită, şi-şi trăiască viaţa deplin şi mult timp nu-l înţelesese. Când i-l prezentase pe Dan, mândră şi fericită, îi citise o umbră în ochi. *„Îl iubeşti?”* *„Sigur că da!”* Se plimba prin cameră cu mâinile împreunate la spate şi nu se dădea bătut: *„Îl iubeşti atât de mult încât să simţi că nu ai vrea să mai iubeşti în viaţa ta un altul?”* Întrebarea i se păru fără rost şi-i răspunse în fraze lungi şi patetice. Apoi renunţă, gândind că o să-i treacă.

Nemulţumirea nu i-a trecut niciodată. Dar nu i-a arătat vreodată lui Dan, prin cuvinte sau gesturi, că nu ar fi bărbatul pe care şi l-ar fi dorit pentru fata lui. Mult timp a crezut că este vorba doar de-o gelozie prostească a unui bărbat, tatăl ei, faţă de alt bărbat, soţul ei. Că orice bărbat şi-ar fi găsit, tatăl ei s-ar fi comportat, mai mult sau mai puţin, la fel. Dar s-a înşelat, desigur, iar timpul i-a adus dovada mult mai repede, poate chiar prea repede. A devenit conştientă de lucrul ăsta într-o seară în care toată familia era adunată în jurul mese, sărbătorind. A schimbat atunci cu el o scurtă privire, cu care l-a rugat să o ierte. Nu, nu Dan era bărbatul pe care şi l-a dorit. Nu doar că nu-l mai iubea, dar aflase acum, căutând cinstit în inima ei, că nu l-a iubit niciodată. Dar cum putuse el, încă de la început, să ştie asta? N-a vrut, sau n-a putut să-l întrebe, iar de acum nu v-a mai afla niciodată.

Se cuibări în aşternut, frântă de oboseală, întrebându-se dacă va putea să adoarmă. Bărbatul de lângă ea adormise deja, respirând greu. Îi plăcea să-l privească dormind somnul lui greu. Avea spatele frumos, cu linii ferme şi forme pregnante. Îşi trecea degetele uşor, să nu-l trezească, peste muşchii braţelor sau ai spatelui şi ştia că are în patul ei un exemplar splendid de masculinitate. O excita grozav lucrul ăsta şi nu de puţine ori îşi lăsa degetele celeilalte mâini să exploreze propria-i intimitate, producându-şi plăcerea pe care ar fi putut să i-o ceară lui. Dar se simţea mai bine aşa, furând-o. Nu făcea dragoste cu soţul ei, ci cu EL, bărbatul cu spatele frumos şi cu o mie de chipuri. Bărbatul care nu a venit niciodată la ea decât în somn, pentru că după trezire toate acele linii şi forme nu erau decât Dan. Iar strălucirea şi misterul lor se golea în imaginea celui pe care ştia că nu-l mai iubeşte şi se întreba dacă nu-i murise ei înainte de toate ceva în suflet, pentru că nu putea fi doar el de vină.

Citiţi mai departe în volumul **Copilul care ai fost, Mara** **integral la**
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/C_M-Felea-Copilul_care_ai_fost-Mara.pdf

Vama din Defileul Jiului în anul 1906

Liviu-Florian Jianu

Apostolul Strongu' (cel mare) sau uzina viselor

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZĂ

Dacă Dumnezeu a existat şi a făcut lumea în 7 zile, apostolul Strongu' avea o misiune dificilă: să arate cine este stăpânul ei Sfântului Mitică Le Grand.

"Nimeni nu te va ajuta. Nimeni nu te va învăța . Toți vor fi împotriva ta. Va trebui să găseşti căi pentru a-ți realiza scopurile, împotriva tuturor. Trebuie să fii foarte, foarte inteligent…"

Oare, din ce teorie sociologică este desprinsă această cugetare adâncă a Apostolului? Din cea care consideră că oamenii vor să muncească, le place munca, munca îi bucură, sau din cea care consideră că oamenii fug de muncă, sunt leneşi, şi trebuie obligați să muncească, motiv care le provoacă o suferință psihică şi trupească? După îndelunga experiență duhovnicească, pot să spun că nu ştiu ce credea apostolul, dar cu siguranță, lângă el munca devenea o bucurie a suferinței, şi psihică, şi trupească.

Apostolul Strongu', aidoma Sfântului Mitică le Grand, face parte din categoria dirijorilor care vâslesc din toate puterile, din mâini, din picioare, în fața unei orchestre care tace. Pentru bani. Din când în când, câte un sunet banal mai răzbate dintr-un oboi, clarinet sau chimval.

Mă aflu în preajma unui eveniment care dezlănțuie pasiuni în Uzina Viselor: negocierea aripilor. De aceea, o privire în urmă este un lucru necesar, pentru evitarea greşelilor viitoare.

1. Am plecat în Kortinia acum 7 ani. Condițiile erau extraordinare pentru un om care gustase din paradoxurile Institutului de Înalte Studii Morale în propria țară. Salariu în țară şi 9 dolari pe zi în cele două luni de pregătire afară. Plus cazare, chiar dacă într-o cazarmă cu paturi suprapuse, dar curată, şi mâncare, gratuite. Plus o maşină de spălat pe scară.

Şeful de proiect de rugăciune kortinian, şi Sfântul Mitică le Grand, au găsit de cuviință să ne ceară să învățăm limbajul Progres, de rugăciune, în cinci zile. Nu comentez. Mai întrebați. După două săptămâni programam binişor. A fost chemat un expert să analizeze ce am scris. A fost plăcut impresionat. Mi-a întrevăzut un viitor fericit. I-am spus că sunt sceptic. Nu a înțeles. Ce altceva îmi rămâne acum, după 7 ani, decât să mă explic.

În primul rând, şeful de proiect mi-a modificat proiectul de trei ori. După fiecare maraton spre finiş care mă epuizase. După o lună, nu mai munceam decât eu. Un coleg mai tânăr, abandonase. Alți doi colegi, erau specialişti. Se ştie că specialiştii nu muncesc. Se roagă doar, şi – aşa cum fac şi eu, ajuns după 7 ani,

specialist - comentează.

După 5 ani, Sfântul Mitică Le Grand mă întreabă: "Frate X, Apostolul Strongu nu înțelege ce se întâmplă? Cum dv – care aveți referințe excelente din Kortinia – nu aveți rezultate în Calicia?"

Sfânta ipocrizia este dublă, după umila mea opinie. În primul rând, nici un kortinian nu mi-a propus, după 2 luni de munca în Kortinia, să lucrez în aceleaşi condiții pentru Uzina Viselor, deşi eram un sclav plătit la o zecime din prețul unui kortinian. Chiar dacă aveam referințe excepționale. De ce oare ?

Nici în Calicia referințele excepționale nu erau o bună recomandare. Puteau – bunăoară – să mişte un sfânt scaun mai jos pe organigramă.

Pe două direcții – şi interne , şi externe – o calitate excepțională deranja. Din păcate, ca să trag această concluzie mi-au trebuit 7 ani, şi mai multe colaborări, sub glorioasa direcțiune Le Grandiană, apoi Stroangă, cu Institutul de Înalte Studii Morale. Desigur, dacă l-ai fi întrebat pe Sfântul Ciupiban, în condiții de dialog ideale, el ți-ar fi spus că Sfânta organigramă este un concept depăşit moral, şi sfântă ar fi organizarea pe obiective date şi realizate. Cum nici o tabără – nici calică, nici kortiniană – nu avea sinceritatea să recunoască faptul că atunci când nu se roagă cu har, trage mâța de coadă, icedia continua, pe sfântul maslu al mântuitorului salariu.

Deşi simula toate metodele moderne de rugăciune (vezi brain-storming-ul), sistemul piramidal neglija unul fundamental, mai bine zis îl ducea până la ridicol: stimularea ucenicului. În locul acesteia, prefera salarizarea din belşug a unui vătaf care învăța pe genunchi şi arta stupăritului, şi avea misiunea să culeagă toată mierea de la supuşi.

2. "Ce vor aceşti oameni ?" Iată întrebarea pe care Apostolul Strongu' (cel Mare) i-o punea sfântului Mitică le Grand, cu nedumerită mirare. Desigur, nu pot răspunde, ca pe vremea revoluției franceze, cu deviza: " libertate, egalitate, fraternitate".

Ce se întâmpla ? Apostolul avea pretenția ca toată lumea – redusă la gri – să lucreze chiar şi 10-12 ore pe zi la ceea ce nu avea ce lucra. Căci – la drept vorbind – ideile apostolului se opreau la coada de mătură, în privința rugăciunii pe calculator, şi la ceea ce conspecta din literatura de specialitate, sau i se prezenta. Adică, iertat să îmi fie cuvântul, în specialitatea de care se ocupa, Apostolul Strongu era o nulitate sfântă. În ceea ce priveşte acțiunea de inovare a rugăciunii, apostolul fotografia ceea ce nu era lucios vopsit prin décor. Comanda vopsirea. Fotografia.

Şi punea cele două ipostaze – înainte şi după – la panou. Coeficientul cu care înmulţeai salariul unui mucenic, pentru a-l afla pe al Sfântului Mitică Le Grand, era 10. Cu acelaşi coeficient îl înmulţeai pe al Sfântului Mitică Le Grand, şi îl aflai pe al Apostolului Strongu. Împreună, cei doi încasau cât întreaga abaţie la un loc. Şi mai rămâneau neocupate pe organigramă 10 locuri.

Cred că <u>aceşti oameni</u> îşi visau locul: în Iad, în rai, sau în literarul purgatoriu. Pe care nici Sfântul Mitică le Grand, nici Apostolul Strongu, nu aveau nici bugetul, nici caracterul să li-l ofere. Dumnezeu făcea regula jocului. Şi trişa.

3. Sindicatul călugăresc conduce prin puterea masei. Indiferent de decizii, ele sunt tributare populismului: care nu impune adeseori nimic. Nici măcar respect.

Patronatul este bicefal: capul mare, kortinian, comandă capului mic, calic. Care este un arendaş servil.

"Cine uită, nu merită". Spunea Iorga. Îmi aduc aminte cu plăcere o seară în care o mulţime de oameni, îmbrăcată în costume tradiţionale, lungi, largi, vocifera în cazarma din Mincion în jurul unui inginer. Erau indieni. Au refuzat să mai vină la lucru din acea zi. După o oră de discuţii viu colorate, inginerul a dat telefon în ţară şi a comunicat decizia grupului. Iniţiativa lor a fost validată. Motivul? Pe contractul lor de muncă scria formare, la 4 dolari pe zi. Nu rugăciune pe linia de asamblare. Protestul lor a stârnit vii dureri de cap kortinienilor. Indienii nu au revenit în fabrică decât după ce au obţinut 2 dolari pe zi în plus.

Am admirat coeziunea de grup a acestor oameni slabi, negricioşi. DAR UNIŢI.

Prin antiteză, la sfântul mucenic Nicolai, actualmente director de abaţie, un grup de ucenici a vociferat într-o zi în cantină: "carnea este stricată!" Se pare că avea miros, deoarece kortinianul care aproviziona cantina, din galben la faţă, se înroşise copios. "Este stricată? a spus Nicolai. Nu este stricată, fraţilor! Iată, o mănânc eu!" şi a molfăit o bucată, fapt care a produs o emulaţie spontană la rugăciune kortinianului. Inutil de spus că oricât de stricată ar fi fost, Nicolai ar fi mâncat-o. Era calic, subinginer, şi şef de grup.

Citiţi integral volumul <u>Apostolul Strongu' (cel mare) sau uzina viselor</u> **la adresa:**

http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Liviu-Florian Jianu-Uzina viselor.pdf

CRISTIAN MARCEL FELEA

Poveste de-o vară pentru copii

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul PROZÃ

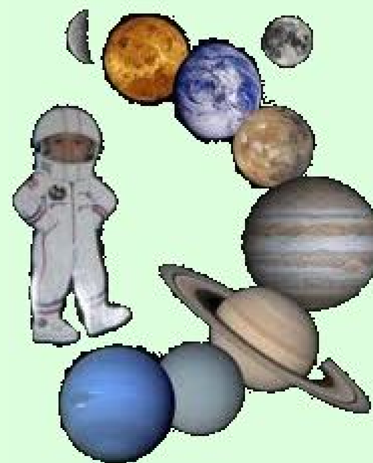
POVESTE DE-O VARĂ PENTRU COPII

Unde facem cunoştinţă cu Bunicul Broscoi
şi marile întâmplări prin care va trece
pentru a salva Universul. Îi vom mai cunoaşte
pe Ana şi Ioan şi pe bunicul lor înţelept

La început era întuneric şi aşa a rămas milioane de ani, până când lanterna Bunicului Broscoi a aruncat o rază de lumină care a schimbat totul. Munţii creşteau, dar nu ştiau până unde, pentru că nu vedeau nimic. Apele curgeau, dar nu ştiau dacă o fac la deal sau la vale, pentru că nu vedeau nimic. Melcii, singurii care trăiau pe Pământ în acele vremuri, îşi târau casa în spinare fără să ştie dacă urcă sau coboară, dacă urmează un drum, sau dacă întâlnesc o cale ferată pe care ar fi bine să nu o traverseze înainte de a se asigura că nu vine un tren grăbit. Şi toate astea pentru că nu era lumină.

Pământul se obişnuise aşa, în întuneric, deşi îi fusese destul de greu în primul milion de ani. Văzuse şi vremuri mai bune, pentru că Dumnezeu când l-a creat a făcut-o cu lumina aprinsă. A muncit la el şase zile şi şase nopţi, după care în a şaptea zi a luat o pauză ca să-şi admire opera. I-a plăcut imediat ce-a făcut, pentru că Pământul era aproape rotund, doar puţin mai turtit la Polul Nord şi la Polul Sud şi mai umflat în pântece la Ecuator, dar în rest era absolut perfect.

Avea Oceane şi Continente, care se purtau cumsecade şi erau destul de cuminţi. Oceanul Atlantic se juca liniştit cu Oceanul Pacific, iar Continentele gemene America de Nord şi America de Sud stăteau şi priveau liniştite, ţinându-se de mână, la jocul lor. Doar aplaudau entuziasmate atunci când li se părea că Oceanul Atrantic, sau cel Pacific, reuşeau câte o piruetă elegantă peste Continentul îngheţat Antarctica.

Continentul Europa şi Continentul Africa au hotărât singure să-şi instaleze o piscină cu delfini, aşa că i-au făcut loc între ele şi-au numit-o Marea Mediterană, iar Dumnezeu a râs de-i tremurau mustăţile, de-o aşa poznă. Mai ales că delfinii erau foarte drăgălaşi şi făceau giumbuşlucuri sărind într-una prin apă şi stropind malurile celor două Continente. Amândouă erau încântate de isprava lor.

Singurul Continent-bebeluş era Australia, căruia Continentul-mamă Asia îi pusese vesta de salvare şi-l lăsa să se îmbăieze în Oceanul Indian, dar cu grijă să nu sară cumva de la trambulină şi să-i stropească pe cei din jur, pentru că ar fi dat dovadă de proastă creştere. Asia era foarte grijulie cu Australia, care avea cârlionţi de corali şi ochii albaştrii-azur, cumpărându-i o acadea de Noua Zeelandă pentru că era cuminte şi îi zâmbea frumos chiar şi Oceanului Arctic.

Pe când Dumnezeu admira mulţumit şi satisfăcut toate lucrurile bune şi frumoase pe care le crease cu mâinile lui plămădind Pământul, de la etajul întâi al atelierului veniră în vizită alte opere ale sale mai vechi: Saturn, scuturându-şi cu mândrie inelele lui de gheaţă diamantată (un unicat în Univers) şi Jupiter, cu mâinile la spate şi cu burta lui respectabilă îmbrăcată într-o vestă roşiatică ce-l cuprindea cu greu. Jupiter avea în buzunarul vestei un ceas rotund pe care-l numea „Cea-mai-mare-furtună-din-sistemul-solar”, dar nimeni din atelier nu avea habar de ce. Era un ceas frumos, cu cadran schimbător de la roşu închis la albastru brăzdat de fulgere, dar toţi cei care-l văzuseră deja se cam săturaseră ca Jupiter să continue să-l fluture ostentativ pe sub nasul lor.

De altfel Jupiter era un tip sâcâitor şi cam plin de el. Şi de astă dată, după ce el şi Saturn studiară curios noua creaţie a lui Dumnezeu, tuşind uşor, Jupiter deschise vorba:

- Scuză-ne Stăpâne şi Creatorule, lăudate fie-ți mâinile tale făcătoare de minuni, dar ce este această nouă... sferă, pe care tocmai ai terminat-o?

Dumnezeu se scărpină uşor în cap, îşi împinse ochelarii în sus, spre rădăcina nasului şi, privindu-l pe Jupiter cu atenție îi răspunse:

- Sfera de care vorbeşti nu are încă un nume. Mă gândesc să-i pun numele Pământ, dar nu e ceva hotărât. Va fi un fel de... frate al vostru.

- Frate? zise Jupiter. Şi să-l cheme Pământ? Hm, nu-mi place deloc ideea asta!

- Nici mie, deloc! sublinie cu largi clătinări din cap şi Saturn, scuturându-şi inelele.

- Apoi, reveni în discuție Jupiter, ce fel de nume e ăsta, Pământ? Sună ciudat şi, chiar dacă nu am urechi, tot mi se pare că rostirea lui nu face niciun fel de ecou, nu are niciun pic de muzicalitate!

De astă dată Dumnezeu se încruntă şi se ridică din jilț, plimbându-se sever, cu mâinile la spate, prin atelier. Jupiter şi Saturn tăceau încurcați, pentru că îşi dădură seama că au făcut o greşeală care l-a supărat pe Creator. Aşadar tăceau şi aşteptau. În cele din urmă Dumnezeu grăi:

- Sunt mirat că voi, care sunteți tot creații ale mele, îmi vorbiți în felul ăsta de fratele vostru mai tânăr. Pe tine, Jupiter, te urmăresc de mult. Ai minte, am văzut asta, dar te porți de parcă n-ai avea. Îți place ca toți cei din atelier să te admire şi să te laude, iar asta arată un defect de caracter. Nu ştiu dacă eu am greşit când am amestecat în materia din care te-am făcut şi praf de stele, sau dacă e un defect de educație.

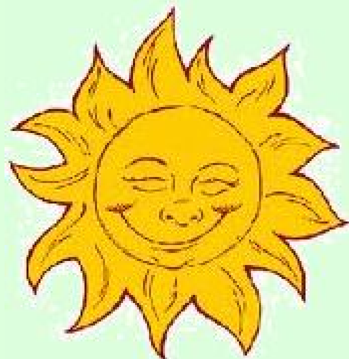
Jupiter îşi drese glasul ca pentru a spune ceva, dar întâlni privirea severă a lui Dumnezeu, care-l țintuia pe deasupra ochelarilor şi îşi înghiți vorbele. Dumnezeu continuă:

- Mă uit la tine cum te împodobeşti cu Sateliții tăi şi te mândreşti cu ei de parcă tu i-ai fi făcut şi nu tot Eu. Chiar deunăzi Europa şi Junona mi s-au plâns că îți place ca ei să asiste la trezirea ta de dimineață şi să-ți ureze în cor „Bună dimineața!”, de parcă ai fi un rege. Sunt mâhnit de toate lucrurile pe care le aflu despre tine, Jupiter! tună cu voce gravă Dumnezeu.

Jupiter lăsă capul în jos, în timp ce scoase din buzunarul vestei ceasul „Cea-mai-mare-furtună-din-sistemul-solar” şi se juca nervos cu lănțişorul lui.

- Iar tu, Saturn, nu eşti decât o copie şi mai nereuşită a fratelui tău Jupiter, pe care nu cauți decât să-l imiți în cel mai nefericit mod cu putință!

Pe măsură ce vorbea, glasul lui Dumnezeu deveni de tunet, iar planetele celelate începură să se rostogolească prin atelier speriate, adunându-se în grabă să vadă ce s-a întâmplat: „Doamne, Stăpâne şi Creatorule, cine te-a mâniat?” Veniră unul după altul Neptun şi Venus, Mercur şi Pluto, iar apoi ajunseră şi Marte împreună cu Uranus.

- Se mai găseşte cineva printre voi care nu este mulțumit de noul vostru frate, Pământ?, întrebă Dumnezeu. În atelier se aşternu tăcerea, pe care Venus o rupse în cele din urmă, cu voce tremurată, printr-o constatare:

- Dar noi nu ştiam că avem un frate!

- Tăcere! tună Dumnezeu, Tăcere şi iar tăcere! A fost dorința mea să mai creez o planetă şi să-mi împodopesc cu ea atelierul! Nu trebuie să vă dau vouă socoteală!

Se aşeză din nou în jilț cugetând. Planetele se adunară într-un colț al atelierului, doar Pământul rămase singur şi stingher în mijlocul atelierului.

- Soare, grăi în cele din urmă Creatorul, unde eşti Soare?

Din înaltul atelierului coborî în toată spendoarea lui, ca o sferă de flăcări, Mărețul Soare, iar planetele îşi feriră cu grijă fața de pala lui dogoritoare de foc şi lumină.

- Planetele mi-au pus la îndoială creația pentru că am hotărât să mai plămădesc şi să le adaug încă o planetă, pe care am numit-o Pământ.

- Este voia Ta Doamne, Tu ne-ai creat pe toți!

- Ai grăit ca un înțelept, ca un copil adevărat, Soare! Se vede că eşti făcut în întregime din praf de stele şi că am pus în tine toată înțelepciunea Bătrânului Univers.

Continuare în volumul care se poate citi integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/C_M_Felea-Poveste_de_o_vara.pdf

Valentina Becart

Obsesia deşertului

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Din jurnalul unei zile

(scriu cu fire de praf...)

Îţi scriu cu fire de praf...
atât a mai rămas într-un deşert de gânduri
să nu te miri
dacă răvaşul meu va ajunge cu întârziere
n-a mai trecut demult
cineva...
prin această întindere liniştită, pustie
şi primejdioasă
se mai rotesc vulturii din când în când...
privirile se lovesc de lumina aspră,
apăsătoare
îmi stăpânesc lacrima ce mi-ar smulge
un „ultim strigăt" –

Mă grăbesc să-ţi scriu
vânturile sunt necruţătoare cânt te aştepţi
mai puţin
nori de praf
acoperă cerul coborât mult prea jos...
ca o ameninţare
eu stau pe o piatră arsă de soare
sufletul mi-e prins de flăcările
tăioase ale amiezii...

Aş vrea să ştii..
deşertul e un „vampir"(nelegiuit)
cu sângele ce mi-a rămas
voi semna scrisoarea
ce ţi-o trimit
să nu te miri!
citeşte-o cu îngăduinţă şi nu lăsa
lacrimile să „şteargă" ultimele fire de praf...
e o rugăminte...

20 mai 2011

Regăsesc cuvântul

Azi ca totdeauna
regăsesc
cuvântul…
şi mă duc cu gândul
la umbra de ieri…

Mi-e inima senină
şi lină adiere-i
vântul…
şi din harfa-i veche
pentru tine'ngână
ca o mângâiere
cânt fără pereche:
„ numai iubirea
te prindă
în mreje stelare
doar glasul ei
să-ţi fie chemare,
chemare!"...

2008 (refăcut in 2011)

Grafica : Mihai Cătruna

Din jurnalul unei zile

(Ierburi de leac)

Am primit în dar - de la “ursitoarele ”ce
mi-au vegheat primele clipe
un cufăr vechi…
îl purtam cu mine pretutindeni
nimeni nu ştia, nici eu nu bănuiam că atâtea comori
necunoscute
aşteptau dezlegări…
urcam zilnic crestele munților şi culegeam ierburi
de leac
am deprins această taină… de la ființa cea mai bună…
neobosită, aduna de pe cele mai înalte culmi
“buruieni miraculoase” pentru ziua de mâine…
“să nu uiți” îmi spunea…
mâine te vor aştepta în văi adânci – îngerii negri –
tu să fii pregătit cu leacuri nemaivăzute
pentru deochi!”…
astăzi
urc singur – cu inima frântă – crestele abrupte
mama a coborât (nu demult) întristată spre vale…
şi nu ne-am mai văzut
s-au strâns anotimpuri grăbite sub paşii
mei pustiiți
cufărul vechi - purtat în suflet - a devenit
o povară
flăcări zbuciumate îşi căutau izbăvirea
am coborât în vale
şi mi-am lăsat inima “pradă” ingerilor negri…
târziu, m-a ridicat din beznă
un Înger alb…
arătându-mi cărările însorite cu ierburi de leac
mâinile…
am recunoscut mâinile aspre – ce purtau cu ele
credința în vindecare
era ea…
comoara regăsită…
regăsită…

1 iulie 2011

Să muşc din linişte...

Să muşc din linişte
ca dintr-un măr
desprins din pomul venerat
de mine
… şi-nlănțuiți
agonize-vom
nebănuind
că prima zvâcnire
va naşte în tine
un monstru…

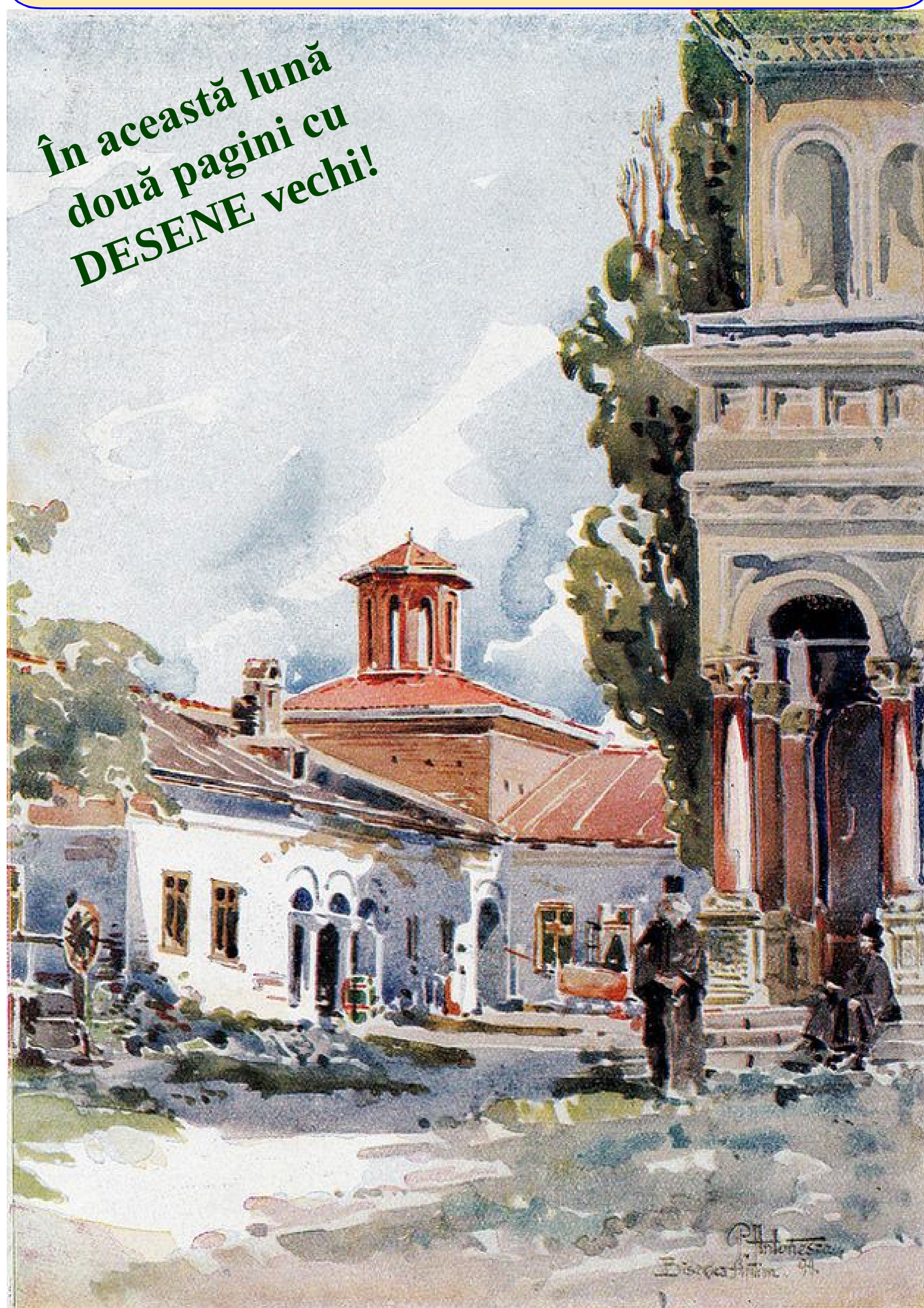
Eu mai aştept
cu ochii deschişi
întoarcerea
în visul fără coşmaruri…
… prea multe daruri
iubito,
rotunjite în sânul
unui măr
ce-a risipit liniştea
nefăcutului…
nefăcutului…

31 august, 2011

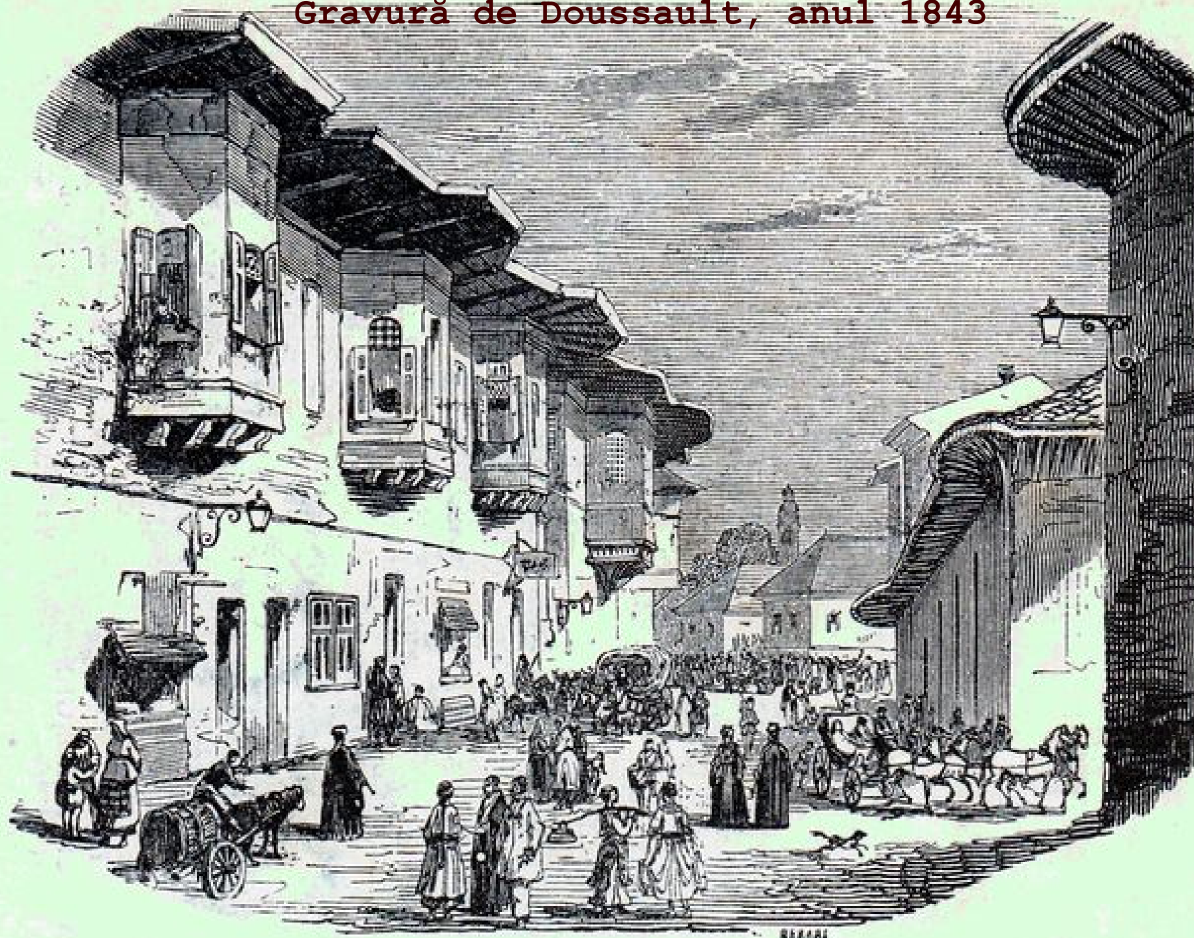
Grafica : Mihai Cătruna

Citiți Obsesia deşertului integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Valentina_Becart-Obsesia_desertului.pdf

BUCUREŞTI - BISERICA ANTIM
Acualelă de P. Antonescu, anul 1894

Gravură de Doussault, anul 1843

BUCUREȘTII DE ALTĂ DATĂ

BUCAREST D'AUTREFOIS — *UNE RUE*
Gravure d'après Doussault — 1843

OLD BUCHAREST — *A STREET*
Engraving after Doussault — 1843

Gravură de Bouquet(1807-1890)

Entre 1839-1845 il visite successivement la Sicile, la Grčce, l'Asie Mineure, Constantinople, la Moldo-Valachie, la Hongrie, l'Algérie

BUCUREȘTII DE ALTĂ DATĂ
BISERICA SFÂNTUL GHEORGHE

BUCAREST D'AUTREFOIS — *ÉGLISE SAINT-GEORGES*
Gravure d'après Bouquet

Vasile Popovici

Arc de curcubeu

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Gândind la voi

De tine-mi este dor, măicuța mea.
Mi-e tare dor şi plâng
Şi-aşa de mult, ce mult aş vrea
În brațe să te strâng!

Un om care-a venit din sat
Mi-a spus că plângi şi-ai mai slăbit.
Şi că, şi tata-i supărat
Şi înc'-un fir de păr i-a mai albit.

N-aveți o treabă-n târg şi voi
În săptămâna care vine?
Ce mult m-aş bucura, cât doi,
C-a dat norocul peste mine!

Eu am de învățat, nu pot
Să trag o fugă pân' acasă.
Aş vrea să fug de-aici, să fug de tot,
Dar e ceva ce nu mă lasă.

N-aş vrea să calc dorințe, ale voastre.
E ca şi cum aş încălca un jurământ.
Voi merge până-n pânzele albastre,
Chiar de ar trebui să fac cu iadul
legământ!.

Noiembrie 1953

Iarnă

Ninge iarnă peste sat,
Viscol şi zăpadă.
Crivățul, ca un turbat,
Intră în ogradă.

Norii se desprind de sus
Grei de alb de iarnă.
Cerul stelele şi-a pus
Iarnă grea să cearnă.

Nu-s nici garduri, nu-s nici porți,
Nu se vede nici un drum.
Crapă pietrele-n bucăți,
Iar prin hornuri iese fum.

Soarele, de-atâta ger,
S-a schimbat la față.
De-abia-n luna lui prier
Nasul se dezgheață.

Iarna asta, numai nea
Cât un stâlp de telegraf,
Este-o copie sadea
Trasă la şapirograf.

Decembrie 1953

Arc de curcubeu

Am legat capetele de curcubeu
şi am făcut din el un arc.
Am decurbat spaţiul şi am îndreptat timpul
să fac o săgeată pentru arcul meu.

Am amestecat învârtind centrifugal
culorile din curcubeu
să pun culoare albă
în vârf de săgeată.

Îmi încordez arcul,
iar săgeata
cu lumina ei, albă,
despică întuneric, imensităţi şi veşnicii.

Numai lumina (lumina albă),
poate despica întunericul
din imensităţile veşniciei
prin care-mi voi croi şi eu cale
de intrare în ea.

În veşnicie.

15 iunie 1960

Dor

În jurul meu e-atâta fericire
ce curge dintr-un nesecat izvor.
Cui să-i aduc prinos de mulţumire,
să-i spun că-n pieptul meu e numai dor?

E-atâta dor, că-n piept de-abia încape,
ce vine din acelaşi nesecat izvor;
ca malurile care îşi revarsă ape,
e dorul meu de dorul unui dor.

Aş vrea să-l caut, să-i găsesc izvorul,
să sorb din firicelul care iese din pământ,
să-mi răcoresc din piept pârjolul
şi să nu-mi calc pe jurământ.

Iulie 1954

Boboc

Băiat de şcoală, licean,
boboc în primul an,
cu o polcuţă de ţăran,
nu mai purtam ghiozdan.

Că… mi-ar fi spus un orăşan
că sunt ţăran,
de parcă polca mea
din spate
ar fi purtat păcate
şi nu…
nu ar fi fost de-ajuns
să-i dea răspuns
la chestia cu
originea.
Octombrie 1953

Citiţi **Arc de curcubeu** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Vasile_Popovici-Arc_de_curcubeu.pdf

Marian Gh Benga

Alter ego

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Alter-ego

Cer plumburiu topit în zare,
ace de gheață se înfig,
într-un suflet gol şi rece...
apăsătoare este trăirea –
în remuşcarea vie, crudă,
Da, acolo locuiesc de veacuri...
răzbunând suflarea vieții,
caută tot mai adânc –
şi vei găsi un Deşert Gobi,
ce reverberațiile îndelung şi le-a căutat.
EU, căci aşa mă cheamă...
nu cumva însă să strigi,
un nume demult pierdut –
şi părărsit de toți...
Căci duhuri rele vor veni,
asemeni celor ale Styxului,
dorind să se înfrupte,
cu suflet pur, neîntinat...

Ca mai apoi să te îngroape –
să nu mai fim noi, amândoi...

Alarmă neagră

De ce voi, toți, care stați şi judecați pe toată lumea,
nu aveți scrupule şi vă auto-elogiați chiar şi atunci –
când e vădit că ați făcut rău...
Sau Răul vostru este poate,
benefic pentru cei din jur...
Ați fost oare capabili vreodată –
să judecați drept?!...

Dar oare VOI ştiți să distingeți,
voi, ăia, care toată ziua vă dați în mătănii,
cu capetele de treptele bisericilor,
arzându-vă degetele cu lujerele lumânărilor...
BINELE de RĂU –
STYXUL de EDEN?...
Nu cred...

V-ați judecat vreodată când ați greşit,
ați fost vreodată capabili în viață,
să ziceți,
„Am greşit?"
Nici asta –
nu prea cred...

Să nu mai spun că pentru voi,
a vă cere iertare,
este ceva umilitor,
chiar degradant.
(Asta înțelegeți probabil –
prin „umilința creştină"...)

Atunci stau şi mă întreb,
VOI pentru ce v-ați mai născut,
sau cine v-a născut aşa –
„perfecți",
de sărmanul Dumnezeu,
nu mai are ce să mântuiască?...

Lumea începe şi se termină odată cu VOI...
adică VOI sunteți Alfa şi Omega,

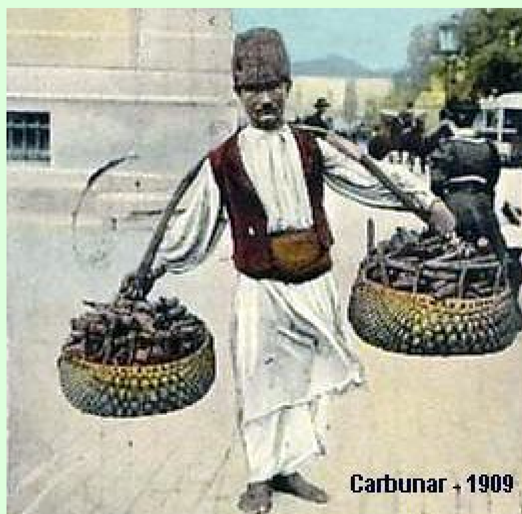
cu alte cuvinte vă credeți –
chiar „Dumnezeul” nostru?!...
(Truism ar fi să vi se spună că,
e-un mare păcat să gândiți acest lucru...
dar-mi-te să-l mai şi susțineți –
cu vorba sau cu fapta?...)

Aşa că hai să o spunem răspicat:
SUNTEȚI TOT CE POATE FI MAI RĂU -
PE ACEST PĂMÂNT!
Şi dacă ați avea un grăunte de demnitate,
sau onoare,
(cuvinte mari pentru VOI...)
v-ați da seama ce comiteți –
atunci când judecați fără să gândiți...

Sunteți de compătimit...
UMANITATEA trebuie să stea cât mai departe
de voi,
şi de gândurile voastre negre...
La prima ocazie,
să oprească Planeta,
spre a vă permite să coborâți.
(cum bine spunea, cineva celebru).

Deocamdată vom începe,
prin a vă ignora,
„părerile” voastre despre viață...
Ar fi totuşi bine să încercați –
O timidă transformare în BINE...

(Asta până când nu,
o vom aplica noi pe aia cu „Planeta”...
pentru VOI fiind atunci –
orice, prea târziu...)

Nicole

**Vino! S-a lăsat amăgitoare noaptea,
visez în tăcere, aştern gânduri şi şoapte...
îmbrățişează-mă cu privirea ta,
mângâie-mi buzele ce parcă suspină,
şopteşte-mi dorințe, doreşte-mă în şoaptă,
sunt doar o flacără-n vânt –
ce arde numai pentru tine...
Cât de mult îți doresc:
buzele, sărutul. Şoapta -
arată-te odată...
Alungă-mi clipele singurătății,
joacă-te cu existența-mi...
îți aprține, eşti Stăpâna –
iar eu Sclavul tău...
Iubeşte-mă abscons, de vrei.
Mai mult decât viața –
atât TE IUBESC!...**

**Prințesa Ileana (Maica Alexandra)
Născută 5 ianuarie 1909, Bucureşti
După ce vizitează în 1991 țara natală şi
Caselul Bran, decedează la 21 ianuarie
1991 (82 ani) în Youngstown, SUA**

Citiți ALTER EGO integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Marian_Gh_Benga-Alter_ego.pdf

Cezarina Adamescu

Oglinzi cu memorie

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICĂ LITERARĂ

DANSATOAREA DE BUTO
-Secvență – Fuji -

Ceas de taină.
Aerul prinde forme
după mâinile noastre.

Țipătul albatroşilor
se suprapune
pe lumină.

Mare cu spume.
Acorduri patetice
de serenadă.

Îmbrăcând acelaşi pulovăr
fiecare
câte o mânecă.

Drumurile
care-ncotro?
Intri-n pădure ca-n duminică.
O mie şi unul de poeme
eu -
altă Sheherazadă.

Hokusai.
O sută de privelişti
ale muntelui Fuji.

O fată
dansează buto cu umbra
sub caişii-nfloriți.

Harpe celeste -
columbe rotate
coboară pe umeri.

De mână cu cerul
sub muntele Fuji –
Dansul umbrelor.

Spiritele se unesc
şi dansează
sub umbrela de-omăt.

Bătrânul orb
bâjbâind cu un baston alb
umbrele lunii…

Aşteptând ca Fuji s-apară
Yu adoarme sub cort
desculță.

Creştetul înzăpezit -
muntele
cu o sută de fețe.

Mâini albe în zbor
obraz pudrat
fotografii animate.

Miniaturi
teatru de umbre
siluete pe scoarță.

Boare de vis -
palmele de logodesc
în rugă continuă.

Un mic fluture
scăpat din mână
ca o grimasă-n oglindă.

Muzica sufletului
cu sunete înalte.
Banchet ceresc.

Cinci cântece
din provincia Yunan.
Li Mingqiang – la pian.

În fața măreției
omul se umple
de azimi sufleteşti.

COPILĂRIE DUNĂREANĂ

Copilărie –
rai pierdut
cu râpele tivite-n ceruri.

Un Rai feeric luminat
de lămpi cu gaz
şi de icoane.

Eu țes din razele subțiri
frânturi de vis
şi amintiri.

Zmeu la orizont.
Cal de lemn cu rotile -
copilărie.

Ani de poveste
sărăcie lucie –
eu – un stat de om.

Sălcii la Bondrea
scoici sfărâmate.
Un înecat la mal.

Galați
Str. Domnească
1901

Club de canoe
campioni absoluți
toți frații Muscă.

Vasul Aloma
pe-o coastă la mal –
în cală - sălcii pletoase.

Obleți la ciorpac
somotei.
Din întâmplare – o mârliță.

Primul peşte prins –
un şalăiaş
scăpat îndată în apă.

Cel mai frumos peşte -
cel pe care l-am scăpat
de pe Aloma.

Mirosuri de-a copilăria.
Ce farmec trist -
copilăria!

Scăldați în rouă
în iarba înaltă
pe Strada Falezei.

Borş de lin,
carcudă.
la unditGă – şalăi şi o mârliță.

Portul Galați în vremurile Sămănătorului (1901-1910)

Citiți volumul Oglinzi cu memorie integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Cezarina_Adamescu-Oglinzi_cu_memorii.pdf

Maria Tirenescu

Crochiuri - haiku

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul POEZIE

Semne de primăvară

Câmpul semănat –
zăpada mieilor
se aşterne blând

Ultima zăpadă –
în sacul cu fasole
o gărgăriță

Susurul apei –
viorele brumate
lângă izvor

Cimitirul vechi –
printre cruci dărâmate
înfloresc toporaşi

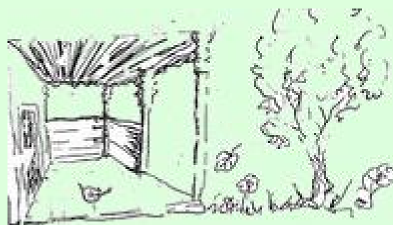
Pâlc de toporaşi –
nici un nume pe crucea
plină de muşchi

Câțiva toporaşi
pe crucea din alt veac –
cimitir la țară

De ziua mamei –
mâțişori de salcie
se leagănă-n vânt

Schița: dr. George Petrescu, medic

Celelalte schițe: Gheorghe Bizău

Vântul leagănă
mâțişori de
mesteacăn –
înc-o amiază
Legănându-se
mâțişorii de alun –
vânt de munte

Răsărit de soare –
păpădii înflorind
printre ruine

După ploaie –
petalele narciselor
pline de noroi

Triluri de cinteză
în cireşul înflorit –
ploaie de seară

Mii de albine
pe cireşii înfloriți –
singură mama

Pe crucea de lemn
cad petale de cireş –
răsărit de lună

Mama duce copilul
în mijlocul livezii –
petale albe

În zori –
printre cireşii înfloriți
mă plimb singură

Vântul adie –
din cireşul încărcat
cade o floare
Pisica privind
cum cade o petală de cireș
–
zi senină

Două petale
cazând împreună –
vântul serii

Zăpadă pe munți –
în vale înfloreşte
liliacul alb

Pițigoi cântând
într-un prun înmugurit -
lângă cimitir

Se lasă seara –
pe mormântul vecinei
flori de liliac

Vântul şuieră –
prin urdiniş nu trece
nici o albină

Ploaie de seară –
fetița colorează
o buburuză

Târziu în noapte –
cărăbuşi zburând
în jurul lămpii
Plouă în noapte –

Schița: dr. George Petrescu, medic

Imagine de pe diploma acordată de Societatea Română de Haiku - Premiul I la concursul «Miorița albă», 2006

în plasa păianjenului
doar o petală
De dimineață –
urmărind primul fluture
cu privirea

Un fluture
dă târcoale cănii de ceai –
zi senină

Flori lângă mormânt –
în caierul bunicii
o molie

Cuib de rândunici
sub balconul blocului –
răsare luna

Cuibul dărâmat –
rândunica zboară
printre fulgi de nea

Zori fără nori –
cinteza îşi face cuib
în mărul bătrân

Echinocțiu –
vrăbiile țopăie
în cuibul berzei

Nuc înmugurit –
un pițigoi îngână
alt pițigoi

Citiți **Crochiuri - haiku** integral la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Maria_Tirenescu-Crochiuri_haiku.pdf

Al Florin Țene

Autoritatea adevărului - Adevărul autorității

Fragment din volumul care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul CRITICÃ LITERARÃ

"Scrisul este însăşi viaţa mea "
Interviu cu Al.Florin Țene

1-Stimate dl.Al.Florin Țene aş dori pentru cititorii revistei să ne spuneți prin câteva cuvinte cine sunteți? Mă refer la cealaltă jumătate omul şi nu scriitorul.

1-Fiind un geamăn,născut în Drăgăşani,judeţul Vâlcea,în 1942,se justifică *jumătatea* de care faceți vorbire în întrebare.De mic îmi plăceau să pătrund frumusețea obiectelor.Le *priveam* altfel decât prietenii buni la matematică.Ei urmăreau cunoaşterea adevărului,pe când eu urmăream înțelegerea frumosului.Pe când eram în clasa a XI-am înființat cenaclul literar *Gib I.Mihăescu* în cadrul Casei de Cultură .la şedințele cenaclului participau:Virgil Mazilesc,Radu Vasile(viitorul prim ministru),Nicolae Cochinescu(în prezent procuror la Curtea Supremă de Justiție), prof.Emil Istocescu, etc.Pe când eram student la facultatea de Filologie din cadrul Institutului Pedagogic din Baia Mare am înființat în această localitate cenaclul *Nord,*împreună cu regretatul poet Vasile Radu Ghenceanu, Ion Ghiur şi pictorul Mihai Olos.Iar la Cluj-Napoca am înființat cenaclul *Vasile Sav,*toate funcționează şi astăzi.Aceste inițiative nu le-am păstrat numai pentru mine.Le-am lăsat şi gândului,pe care îl urmam.

1. Ce reprezintă pentru dumneavoastră scrisul şi în ce împrejurări a-ți debutat?

2-Scrisul este însăşi viața mea.Am început să scriu de la vârsta de 14 ani.Însă am debutat la 17 ani în revista *Tribuna* din Cluj cu poezia *Eu m-am născut când...*Ara anul în care apăruse seria nouă a acestei reviste ,avându-l redactor şef pe Dumitru Mircea.Nu sunt un dogmatic,dar trăiesc toate chinurile îndoielii şi-ale căutării.Aventurile gândului,care pipăie,care ezită şi caută, le păstrez doar pentru mine.Celorlalți le ofer numai fructul împlinit.

2. Din lucrările dumneavoastră pe care le-ați publicat pe parcursul anilor care credeți că vă reprezintă?

3-Țin foarte mult la toți „copii" mei, adică, la cele 20 de cărți publicate,de poezie,eseuri,critică de teatru,romane.Cred că trilogia romanescă *Insula viscolului* mă reprezintă.dar şi volumul de poeme *Cina cea fără de taină*, tradus în Anglia.

3. Ce părere aveți despre noua generație care renunță la plăcerea de a răsfoi o carte în favoarea internetului?

4-Este o altă etapă a civilizației.Voi răpspunde la această întrebare cu poemul meu publicat în volumul *Cerul meu de hârtie* ,apărut în fosta Iugoslavie:*În vremuri ancestrale,*

Gânditorul din Hamangia
împreună cu tribul său
se temeau de apariția scrisului,
acele semne prevestitoare de rău
"cine va mai asculta cântecele şi gândurile noastre
când nimeni nu ştie să citească
şi scrisul pe piatră costă
cât un ciubăr de iască?"

îşi ziceau ieşind din grote.

Vremurile se rostogoleau vremuind generații
şi Gutenberg a înfipt un spin de teamă,
menestreli de prin toate castelele Europei
încălzeau saloanele cu drama incertitudinii.
"cine va mai asculta
cântecele noastre
când puțini ştiu să citească
iar cartea e scumpă
şi poate să ardă ca o iască?"

...şi Dumnezeu a mai întors
câteva pagini de secole,
poeții la colțurile piețelor
unor simpozioane

prevestesc sfârşitul Poeziei.
"Nimeni nu mai citeşte o carte
şi internetul ne fură cititorii,"
nevăzând că Poezia
încălțată cu sandale din pielea
cerului
venind din veacuri ancestrale
se strecoară printre ei agale
ca o femeie tânără
şi dornică de dragoste
în mână cu o carte
în mileniul viitor
mai departe.

Gânditorul de la Târpeşti

Gânditorul de la Hamangia

5. La ora actuală au început să apară „Cărțile electronice" în format pdf, care sunt postate pe diferite site pe internet. Numărul lor creşte de la o zi la alta, înlocuind cartea. Privind în viitor unde credeți că vom ajunge cu această bibliotecă virtuală în care modalitatea de a publica o creație literară este mai rapidă şi la îndemâna multora care au înclinați în această latură a creației. Valoarea scrisului este aceiaşi?

5-Cărțile în format electronic nu vor înlocui niciodată plăcerea de a citii o carte pe suport de hârtie.Iar valoarea scrisului înclină spre cele de pe suport de hârtie.Cărțile de pe internet au un stil mai alert,fără profunzime.Fiindcă deşertăciunea lucrurilor este ceva de neconceput pentru mintea omenească, ceva ce o depăşeşte.Este contrară oricărei forme de gândire.

6. Cum s-a născut Liga Scriitorilor?

6-La sfârşitul deceniului trecut am fost invitat de Uniunea Europeană,în urma obținerii *Diplomei de reporter european* şi primind din partea Guvernului Franței *Diploma de cel mai bun ziarist care promovează protecția mediului*,am primit şi o bursă de studiu la Bruxelles,în structurile UE.Acolo am descoperit că sunt 5 organizații scriitoriceşti,toate cu drepturi egale.Apoi ,aflând că în toate fostele țări socialiste Uniunile Scriitorilor s-au desfințat,mi-a venit ideea că şi acest domeniu trebuie democratizat.Într-o democrație autentică monopolul ,oricărei activități umane,trebuie înlăturat.Astfel,acum aproape trei ani ,împreună cu scriitorii Ion Constantinescu,Iulian Patca,Ionuț Țene,Ioan Banche,Gavril Moisa,Ion Ghercioiu,Radu Vida,etc.,am luat hotărârea înființării Ligii Scriitorilor.Aceasta nu vine ca o replică la Uniunea Scriitorilor.Liga doreşte să acopere aria de scriitori care din motive diferite nu sunt primiți în US.

Societatea Scriitorilor Români,înființată în 1909,avându-l preşedinte pe M.Sadoveanu,avea statut de sindicat care apăra drepturile scriitorilor.Însă,la venirea comuniştilor

,aceasta s-a transformat în 1949 într-o uniune exclusivistă,inclusiv politică.Au fost dați afară mulți scriitori din Uniune:Blaga,Radu Gyr,etc.Din punct de vedere moral această organizație scriitoricească este compromisă.

7. De ce o Ligă a scriitorilor? Se ştie foarte bine că în afară de Uniunea Scriitorilor, există diferite asociații, fundații, cenacluri, care au ca activitate această latură a creație în care se foloseşte „Cuvântul" .

7-Fiindcă Liga Scriitorilor din România doreşte ,şi a reuşit până acum,să fie o organizație care să apere drepturile tuturor scriitorilor,indiferent din ce alte asociații, cenacluri, US, fac parte.

8. Care sunt şansele de a obține statutul de utilitate publică Liga Scriitorilor?

8-Da! Prin hotărâre judecătorească,definitivă, la Judecătoria Cluj.După împlinirea a trei ani de la înființare.

9. Va exista o relația de prietenie Ligă - Uniune?

9-Noi,cei din Ligă,am dori să existe o astfel de relație, dar cei din U.S.,am observat, au o invidie.Este acelaş fenomen când prin 1990 s-au înființat alte partide ,cei de la FSN au încercat, prin diferite metode,să le împiedice să se afirme.Încă mentalitatea moştenită din regimul trecut le mai face feste unora.Este loc pentru toți scriitorii.Numai Dumnezeu,şi timpul viitor, au dreptul să ne judece operele.În *Istoria Literaturii* ,avem multe exemple ,când criticii literari au" pus la zid"pe unii scriitori,iar viitorul le-a infirmat poziția lor,egoistă.Titu Maiorescu spunea:*Omul rău se pierde prin partea sa cea bună,omul bun-prin partea sa cea rea.*Am dat acest exemplu făcând aluzie la criticii literari care se cred deasupra lui Dumnezeu.Victor Eftimiu spunea:*Demnitatea exclude platitudinea,dar şi aroganța.*

10. Liga are un program cultural stabilit pe perioada care urmează?

10-Da.Un program amplu.Desfăşurarea lui se află pe site-ul Ligii Scriitorilor.Concluzionând, referitor la opera scrisă,spun,că orice critică pleacă nu de la valoarea criticului,ci de la valoarea cărții însăşi.

Acestea sunt întrebările as dori să răspunde-ți direct aici în pagină şi să mi-o trimiteți pe e-mail.

Vă mulțumesc foarte mult
Cu respect
Costel Iftinchi

Cluj-1932

Calea Regele Ferdinand

Citiți întregul volum Autoritatea adevărului - Adevărul autorității la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/Al_Florin_Tene-Autoritatea_adevarului.pdf

Anunț important!
A apărut
ANALIZE SI FAPTE nr. 75/2011

- revista nucleu vă prezintă rezumatul sumarului celorlalte reviste, evidențiind materialele mai însemnate din editie, materiale la care aveți acces direct.

În cadrul evenimentului „Noaptea bibliotecilor"

Sâmbătă, 1 octombrie 2011, ora 18.45

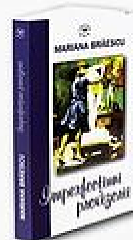
Biblioteca Pedagogică Națională „I.C. Petrescu"

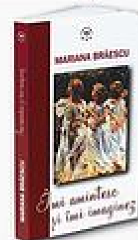
(str. Zalomit nr. 12, sector 1)

MARIANA BRĂESCU

vă invită la lansarea celor două volume de proză

- Imperfecțiuni provizorii
- Îmi amintesc și îmi imaginez

Participare la NOAPTEA BIBLIOTECILOR, 1-2 octombrie

Anunțul d-nei Mariana Brăescu

http://www.semanatorul.ro/anunturi/index.htm

CITIȚI DESPRE NOAPTEA BIBLIOTECILOR, 1-2 octombrie

http://analize-si-fapte.com/2011/09/16/eveniment-in-premiera-noaptea-bibliotecilor-1-2-octombrie/

Citiți "Revista Sămănătorul" la adresele:

http://www.tismana.ro/samanatorul/index.htm
http://www.semanatorul/revista/index.htm

Revista Sămănătorul folosește imagini din albumul **«România în chipuri și vederi»** și colecția de cărți poștale a Elenei Coșbuc căsătorită Sfetea

CVLTVRA NAȚIONALĂ BUCUREȘTI, 1926

ACCESAȚI SITURILE ARTUR SILVESTRI SI MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://artur-silvestri.com/ **http://mariana-braescu.com/**

http://www.tomoniu.ro/

CITIȚI BULETINUL INFORMATIV ARP !

PREȘEDINTE ARP: MARIANA BRĂESCU SILVESTRI

http://analize-si-fapte.com/

Ştefan Dumitrescu - Mihai Eminescu

Fragment din piesa de teatru care se poate citi integral la www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

NAŞTEREA ŞI BOTEZUL

SCENA 1

SECVENŢA 1 Imaginea unui plai bucovinean, într-o noapte de noiembrie cu lună nouă. Undeva în preajma Ipoteştilor, la o stână. În jurul focului trei ciobani cu cojoacele miţoase pe umeri. Din când în când baciul mai bătrân duce cavalul la gură şi doineşte încet, ca pentru el, un timp…Rar se aud la stânele din apropiere lătratul unui câine, şi tălăngile oilor

UNUL DINTRE CIOBANI : (privind spre cer) Baciule Petre, nu ştiu dacă ai văzut dumnita steaua care a început să umble pre cer..

CELĂLALT CIOBAN : (Bătrânul doineşte încet) Nu am văzut-o…de care stea zici ? (îşi ridică ochii să privească bolta. În momentul acesta vedeam bolta cerească în toată splendoarea ei…Cei doi ciobani rămân uluiţi privind steaua cu coadă care străluceşte foarte tare, şi care pare că merge încet către miazăzi. Omul îşi face cruce) Doamne, ai grijă de noi şi miluieşte-ne. (Către ciobanul care cântă încet din caval) Bădie Ion, Bădie Ioane…ia uite-te pe cer.

BĂDIA ION : (se opreşte din cântat, şi îşi înalţă încet privirea către cer. Rămâne şi el mut. Faţa îi este însă fericită, senină) Ascultaţi de la baciul ăl bătrân, ce vă spui eu acu…Aista iaste sămn bun...Anul care vine o să fie an roditor, şi e sămn că în anul aista ce va să vină se va naşte un Împărat bun, ca Domnul nostru Iisus Christos…Ce va aduce mult bine în ţara aiasta şi în omenire.

CELĂLALT CIOBAN : (privind vrăjit cerul) Parcă ar fi steaua care a vestit naşterea Domnului nostru Iisus Cristos, după care mergeau magii..

BĂDIA ION : Ei aflaţi de la mine, că este chiar steaua aceea…Şi aista înseamnă că în curând se va naşte în lume un Împărat mare…

UN CIOBAN : Steaua merge înspre Botşeni, chiar acolo se va lăsa.

CELĂLALT CIOBAN : (îşi face cruce) Dă, Doamne, să fie sămn bun, cum zice bădia…Să nu fie semn de războaie şi de molime.

BĂDIA ION : Apoi chiar aşa iaste, să ştiţi de la mine…(mai priveşte un timp steaua, apoi îşi duce cavalul la gură şi începe să doinească încet)

UN CIOBAN : Dă, Doamne, să fie sămn bun, că destul rău au fost până acu. (acelaşi fond sonor. Din când în când se aude câte un lătrat de câine în noapte, ori sunetul unei tălăngi, sau trâmbiţa unui cocoş în satul din apropiere. Apoi, ca şi cum ar veni de departe, din adânc, stins, auzim sunetul melancolic al unui corn)

BĂDIA ION : (gânditor, ca pentru el) Aşe se spune den bătrâni…Că den veac în veac Domnul ne trămite sămne ca să ştim la ce să ne aşteptăm…(îşi duce cavalul la gură şi îşi continuă doinitul încet. Un cioban mai priveşte uimit un timp steaua. Celălalt cioban înteţeşte focul cu un lemn)

CELĂLAT CIOBAN : Anul aista care va veni, se arată după semnele den bătrâni a fi an bun…(cască ung) Apăi pe mine m-a luat somnul. (Se lasă într-o parte şi adoarme. Ciobanul care a văzut steaua a rămas cu ochii pe cer, urmărind astrul luminos. Bădia Ion cântă încet din caval)

2 SECVENȚA NR 2. Peisaje feerice de iarnă ale Bucovinei. Ninge peste obcinele Bucovinei…O caleaşcă luxoasă trasă de patru telegari ce vine dinspre Cernăuți tocmai a oprit pe culmea dealului de pe care se vede ca-n palmă tot Târgul Botoşanilor, ce se întinde jos în vale ca o mare de acoperişuri din care se înalță o pădure de fumuri albăstrii…Ninge uşor, o ninsoare subțire...Vizitiul struneşte încet telegarii voinici. Din caleaşcă se dă jos un domn ce se vede a fi după costumul cu fireturi o Oficialitate austriacă înaltă.

OFICIALITATEA : Vă invit a coborî numai câteva momente, her Consul al Austriei, pentru a admira Panorama unuia dintre cele mai frumoase oraşe al Moldavie de Sus…(îl ajută să coboare. Cel care se dă cu greu jos din caleaşcă, după îmbrăcămintea nemțească şi după tricorn, se vede a fi o Oficialitate şi mai mare)

CONSULUL : Am văzut, dragul meu, de cum am trecu granița că Moldavia este o țară frumoasă.

OFICIALITATEA : Iar Bucovina e cel mai frumos ținut al Moldaviei, Excelență…

CONSULUL : (Admiră valea largă care adăposteşte oraşul Botoşani) Frumoasă privelişte, mai ales că vedem oraşul ca printr-o perdea de fulgi…

OFICIALITATEA : În oraşul acesta vom înnopta, la un Hotel de lux, unde suntem aşteptați, Excelență…Urmând ca mâine să plecăm înspre Iaşi, unde vă veți lua postul în primire.

CONSULUL : (ca pentru el) Astăzi suntem în 22 decembrie 1849…Iar sărbătorile de Crăciun le vom petrece la Iaşi, în capitala Moldaviei…(departe, deasupra zării dimpotrivă, discul roşu al soarelui de iarnă umple lumea cu lumina sa roşietică)

OFICIALITATEA: Întocmai, Excelență…Mâine seară vom fi la Iaşi, urmând ca de la întâi ianuarie 1850 să vă luați Postul în primire…

CONSULUL : (căzut în admirație) Frumoasă țară şi frumoase locuri, dragul meu...Să mai rămânem câteva momente să ne bucurăm ochii cu acest peisaj de basm, ce nu îl vedem rea des...Şi cu această panoramă frumoasă de iarnă a acestui oraş…(Mică pauză) Cum ai zis că se numeşte oraşul acesta ?

OFICIALITATEA : Botoşani, se numeşte oraşul acesta, Excelență, şi este cel mai mare oraş al Bucovinei după Cernăuți…

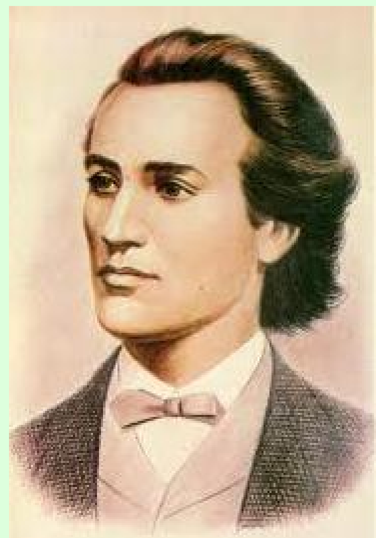
CONSULUL : Da, da…Zăpada şi ninsoarea îi dau peisajului o frumusețǎ de basm, selenară…

OFICIALITATEA : (care-l însoțeşte pe Consulul austriac) Când sunteți gata îmi spuneți, Excelență…

CONSULUL : (oftează) Nu mă pot sătura să admir acest peisaj de vis, binecuvântat de Dumnezeu, dragul meu.

3. SECVENȚA NR 3…Imagini ale Oraşului Botoşani, ale străzilor, ale clădirilor, aşa cum îl cunoaştem din stampe, din cărți şi fotografii, din mărturiilor oamenilor. Este ziua de 1 ianuarie 1850…Un strat subțire de zăpadă acoperă casele, pomii din grădini, străzile, acoperişurile, făcându-le să strălucească în lumina soarelui cu dinți care abia s-a înălțat deasupra orizontului...Pe străzi vedem trecând caleşti, dar şi sănii cu domni şi cucoane bine îmbrăcate după moda vremii, cete de urători cu Pluguşorul…Oamenii sunt îmbrăcați de sărbătoare…Când se întâlnesc se salută cu aceste urări : La mulți ani cu sănătate, domnule Iancu, Un An nou, plin de bucurii şi de noroc, domnule Vizantidis…Anul aista să fie cu bine, boierule ! La Mulți ani cu sănătate, cucoane ! Pe străzi şi prin curțile oamenilor se văd cetele de copii cu Plugul la urat de Sfântul Vasile…Aparatul de filmat urmăreşte o ceată de urători care intra pe poarta celei de a treia case de la Biserica Vovidenie…Copii încep a ura şi a plesni din bici: „Hăi, hăi, hăi ! Ia mai mânați măi

flăcăi, şi sunaţi din zurgălăii ! Că s-a sculat, mai an, Bădiţa Traian, cu plugul la arat, şi moşia toată au semănat, în lung şi în lat…Ia mai mânaţi măi, flăcăi, Şi sunaţi di zurgălăii. Hăi, hăi, hăi”…. Se aud bicele pocnind şi sunetul înfundat al tobelor şi al vuvei. În tindă apar din casă un Bărbat masiv îmbrăcat cu palton după moda nemţească, având chipul rotund, cu barba tăiată cu foarfecele, cu o cuşmă de astrahan în cap. Lângă el se vede cocoana sa, îmbrăcată cu palton, având pântecele rotund, şi purtând tocă de astrahan, şi trei băieţi, unul dintre ei fiind mai răsărit…Se vede că este o familie de boieri mai răsăriţi…Acum urătorii au terminat Pluguşorul, şi se apropie de scară

BOIERUL : Ia veniţi acu, voinicilor, să vă răsplătim cum se cuvine. Că de urat aţi urat, şi tot pământul ni l-aţi arat şi ni l-aţi sămănat. Şi după muncă şi răsplată…Ia ţine traista voinicul…(Le umple traista cu nuci, covrigi şi alte bunătăţi…)

UNUL DINTRE URĂTORI : Mulţam mult, boierule Căminar...Şi anul aista să fie cu belşug mare !

CĂMINARUL : (se vede că e bucuros) Cine dintre voi iaste casierul, căci vă dau şi bani..

UN URĂTOR : (cel mai răsărit dintre ei) Eu mi-s acela, boierule Căminar…

CĂMINARUL : Poftim două ruble, voinicilor, ca să mai veniţi şi la anul…

UNUL DINTRE URĂTORI : (Îi vedem pe urători foarte mulţumiţi şi fericiţi, mulţămind şi făcând temele) Mulţămim mult, boierule căminar ! Domnul să vă blagoslovească !

URĂTORII : Mulţămim den inimă boierule... Domnul să vă blagoslovească şi să vă aivă în paza Lui !

CĂMINARUL : Amin ! Aşe să fie…Anul aista să fie cu belşug mare ! (îi urmăreşte cu privirea, mulţumit, pe copii cum ies pe poartă. După ce au ieşit urătorii Căminarul se întoarce către soţia sa şi către băieţi) Şi acu, dragilor, pentru că iaste anul Nou, şi iaste sfântul Vasile, ziua părintelui nostru Vasile Juraşcu, ce-l aşteptăm să vie la masă, iubită căminăreasa, eu zic să ne pregătim a merge la slujbă.

CĂMINĂREASA : Suntem deja pregătiţi, iubite Căminar…Mai avem numai a chema slugile şi mergem.

Citiţi mai departe în volumul Mihai Eminescu aflat la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/St_Dumitrescu-Mihai_Eminescu-Scenariu_film.pdf

Iaşi 1905 Aleea Principesei Maria

George Anca - Neaflarea viezurilor

Fragment din piesa de teatru care se poate citi integral la
www.editura-online.ro
Butonul TEATRU

NEAFLAREA VIEZURILOR

Prolog
ICapul fiului de împărat
II Spafarius la han bogdihan
III Colonel otrăvindu-se cu foc
IV Amenințare cu moartea
V În tunel
Epilog

Persoane (e.g): Capul, Nasul, Colonelul, Arya, Furnica, Pantoful
(Scena are, mai întâi, aspectul coastei din piesa pierdută *Şacote*, unde tot satul suia să vâneze viezuri. Scenometriile – *No*, *Eres*, *Orientopoetica*, *Budha şi colonelul*, *Frica de Orient*, *Meghaduta*, *Furnici albe* - se complică peste capul personajelor, avataric despicate. Actorii se vor elibera.)

Prolog

eu: viezurii
ea: brebii
eu: tamburina
ea: de damasc

I
Capul fiului de împărat

1
No

(conferință estudiantină)
pe scenă dansează taumaturgul în cântec abia adiat de vreo tragică hetairă-gheişă
nu găseşte viezurii cor shite waki protagonist deuteragonist kyogen vidush ghiduş
statuia mai trăieşte un no de actualitate daimon două sute de piese ordinare şi extraordinare poetică tehnică a anulării momentelor patetice

(pin divin)
Michizane exilat din capitală o flori de prun vine prunul îl urmează pinul Michi rugându-se lui Brahma se întoarce în capitală calomniatorii să fie pedepsiți la umbra pinului ne oprim călătoria cuvântul va mugi la ora tigrului arbore bătrân cu verde tânăr să trăiască împăratul până la o mie şi opt sute de generații

(flautul)
flautul cosaşilor însoțeşte trecerea acestei lumi de iluzie spiritul lui Atsumori îşi face apariția din altă existență trezit la viață de țipătul păsărilor o generație trece cât durează un vis liniştea exclude împotrivirea la destin erou înfrânt demn de onoruri

(stupa)
bătrâna cerşetoare pe stupa crimă a avut cândva cântecul de privighetoare stupa are cinci părți pătrat cerc triunghi semicerc cerc în flăcări cinci puncte cardinale nord vest sud est centru cinci budhas pământul apa focul vântul spațiul semănam cu floarea lotusului lunecând pe valuri dimineața dar tu eşti chiar Komaki sub valuri în adânc este o altă capitală

(Aya no tszumi / tamburina de damasc)
bătrân gradinar se îndrăgosteşte de doamnă din suita împătatului ea porunceşte să se suspende o tamburină de ramurile unui arbore în care bătrânul să bată dacă sunetele se vor auzi până la palat bătrânul o va revedea dar în loc de piele femeia pusese o bucată de stofă bătăile nu se aud bătrânul se sinucide din disperare spiritul lui apare curând spre a se răzbuna

2
eu

(Părinții)
Liniştea cuvântătoarea din sferă într-un ceas cu monstru, o, liniştea, bunii părinți ne însoară cu gândul în linişte, dar gurile cheilor de la uşi se cască şi găurile cheilor sunt uşile şi cheile nu pot învârti linştea, o, linştea, ne-ar putea-o părinții visa, până ieri sănătatea, în curând linştea. O cale tot trebuie să usuce noroiul pe cer, dar nu va mai fi linştea noastră în călătorie, mai bine să facem socoteala de pe acuma şi să împărțim între noi părinții de linişte.

(24 mai)
Am de mers acasă. E acasă. Nu e. Am de măcinat. E să-mi toarne. Nu-mi toarnă. Am de supt. Sunt cu mama. Nu mai este. Am de băut apă. Nu mai beau. Să se bea. Am de rană. Mă rănesc. Nu. Am de-o vreme. A trecut. Nicio vreme. Am de ajutat. Pe cine? Am. Am o pânză de o pânză. De un rău. Hău! Am nu am de ridicat. Sus. Sus la cap. Am de-o boală. De-un bolnav. Frate. Am o soră de la ursitoare. Nu de la ursitoare. Nu de la. Am de plâns. E plâns. Nu plâng. Am de zis. Tac. Taci. Am. Nu e. Am de mers acasă.

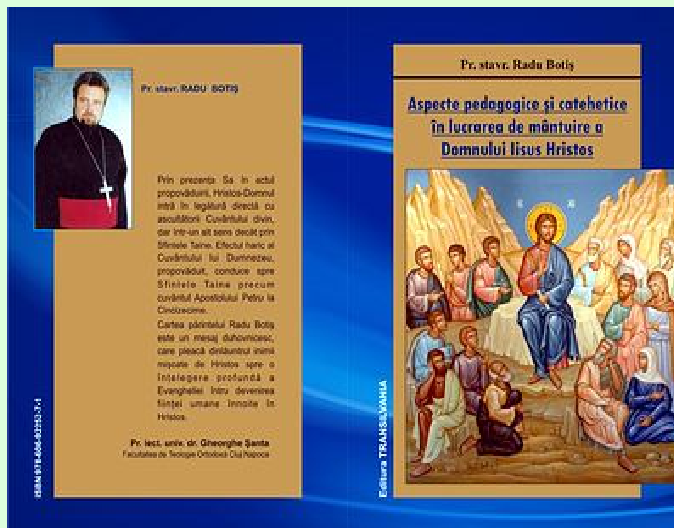
(De mână)
Un filosof nemuritor şi neştiut de m-ar lua de mână, peste un ogor să mă petreacă, undeva, într-o grădină de pelin, sau pe un ostrov nicăieri, eu l-aş întârzia puțin în corn de plug proptit ca ieri. Mai stai şi fă-mă înțelept pe cât e viu pământu-n rod, cât îndreptându-mă-l îndrept dinspre țărână spre norod.

3
Capul, Fiul, Baba

(Femei lipite de ulcioare şi-aşteaptă rândul-portocal-amnezie, cadou cu gropi comune, vai. Din burțile tăiate aburi curg până aici. Insul tare priveşte la flacără, cum se stinge – pe-o parte, că dacă ar arde totul, n-am mai povesti)

COR
Când te duci să vorbeşti cu bătrâna, să te aştepți la cruzime dacă te învinge. Trebuie să-ți cunoşti puterea, apoi să ți-o faci cunoscută. Să judeci totul între capetele drumului, astfel încât să poți râde la strigătul ultimului stâlp: „Cap! Cap!”

Citiți mai departe în volumul NEAFLAREA VIEZURILOR aflat la
http://www.semanatorul.ro/editura/2011/George_Anca-Neaflarea_viezurilor.pdf

Lucrarea părintelui Radu Botiş – *„Aspecte pedagogice şi catehetice în lucrarea de mântuire a Domnului Iisus Hristos”* – are în vedere unul dintre aspectele fundamentale ale teologiei creştine. În cadrul hristologiei ortodoxe asocierea Persoanei divino-umane a Mântuitorului Iisus Hristos cu sintagma *„Învăţătorul prin excelenţă”*, corespunde, la modul potrivit, în termeni umani, Revelaţiei pe care El o aduce. Hristos e Învăţătorul prin excelenţă, Învăţător cu autoritate, întrucât transmite învăţătura vie, proprie, despre Dumnezeu.

Conţinutul învăţăturilor lui Iisus Hristos este Hristos Însuşi. Revelaţia însăşi, în punctul ei culminant, este Hristos. Fiind Revelaţia desăvârşită, Hristos nu e numai Revelaţia despre Dumnezeu, ci, fiind Dumnezeu-Omul, El este şi descoperirea omului adevărat. Îl amintim aici pe Fergus Gordon Kerr care spune că *„singurul om adevărat care a trăit pe acest pământ a fost Hristos*”. El ne-a arătat ce înseamnă să fim oameni. Dumnezeu ne-a arătat ce înseamnă să fii om. Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întrupat, este, prin aceasta, modelul personal general uman.

Prin Persoana şi opera Sa, Mântuitorul este Cel Care explică, Care face vizibile şi limpezi raţiunile (*„ëďăďĕ”*) lui Dumnezeu în lume, fie că ne referim la aspectul primordial, creaţional, fie că ne referim la aspectul soteriologic. Hristos este interpretul Scripturilor în sensul că el exprimă în limbaj omenesc ceea ce ştia din veci, în sfatul Treimic, de la Tatăl. În acest context activitatea catehetică a Mântuitorului nu e altceva decât revelarea, în termeni perceptibili, a iubirii Treimice faţă de lume şi om.

Parabolele şi pildele Mântuitorului, nu trebuie să fie, din punct de vedere semiotic, izolate sub un aspect strict moral. Ele se înscriu, prin excelenţă, în categoria acelor exprimări care, sub forma cuvintelor înţelese de oameni, trimit la o realitate infinit mai profundă, inexprimabilă, inepuizabilă ca sens şi depăşind orice înţeles. Lucrarea părintelui Radu Botiş vizează tocmai o astfel de realitate. Ea are în vedere acea învăţătură a lui Iisus Hristos care se adresează celui mai profund plan al sensibilităţii, al conştiinţei umane. Prin parabolele şi pildele Sale, Hristos se descoperă ca fiind Învăţătorul tuturor oamenilor (*„Voi Mă numiţi pe Mine: Învăţătorul şi Domnul, şi bine ziceţi, căci sunt*.” – Ioan 13, 13), întrucât se adresează unei profunzimi în care se regăsesc toţi – sau în care s-ar putea regăsi; în care ar trebui să se regăsească. Şi prin aceasta Hristos ni se descoperă a fi modelul Pedagogului suprem, modelul preotului, al profesorului, al credinciosului de lângă, personalităţi care, fiecare şi împreună, sunt chemate să vizeze acelaşi obiectiv existenţial: mântuirea omului.

Lucrarea de faţă – cu atât mai mult prin faptul că aparţine unui preot al Bisericii – întregeşte, în modul ei specific, acea categorie de lucrări din teologia noastră care prin darul învăţării ni-L descoperă pe Dumnezeu ca om şi pe om ca potenţial dumnezeu.

Scopul învăţării este mântuirea. În acest context considerăm că o astfel de lucrare nu poate fi decât binevenită spre întărirea credincioşilor şi, nădăjduim, spre mântuirea lor.

Asist. univ. dr. Valerian Marian
Facultatea de Teologie Ortodoxa Baia Mare

Pr.RBotis
http://www.radubotis.ro/

O excepțională incursiune în universul literar al fondatorului editurii noastre «Sămănătorul - Editura online». Felicităm colectivul de redacție «Climate literare» şi îi transmitem urări sincere de apariție îndelungată şi activitate bogată!

Citiți numărul 44, dedicat scriitorului şi ilustrului promotor cultural Artur Silvestri pe situl nostru adiacent

http://www.scribd.com/semanatorul

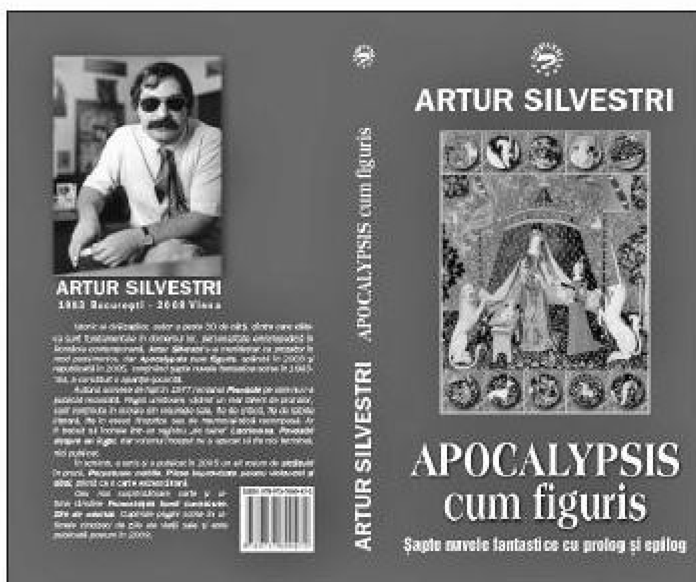
sau direct aici:

http://www.scribd.com/doc/65833753

Sfârşitul poveştii sau Noaptea aceea

Prefață la volumul „Apocalypsis cum figuris" de Artur Silvestri

Mariana Brăescu Silvestri

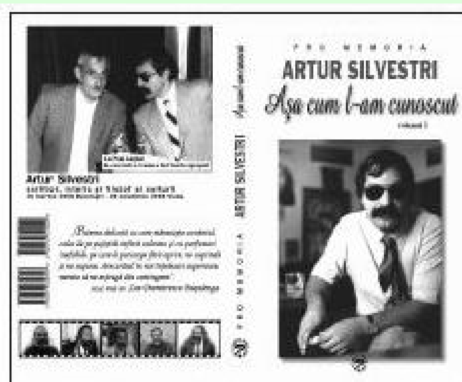
Sunt prima care să recunosc că am greşit. Am crezut atunci, la început, citindu-i primele poves tiri, că pentru Artur Silvestri proza este un violon d'Ingres. Cu o singură excepţie, povestirile din acest volum au fost scrise în emoţia atât de roditoare din lunile când soarta ne îndrepta definitiv unul către celălalt. Era demult, era acum 26 de ani. Scriam ca în transă pentru ca noaptea târziu să-i citesc la lumina tainică a veiozei rândurile care îl încremeneau. Şi din timp în timp, îmi dădea şi el pagini din scrisul său ca un răspuns grav, neaşteptat, un sunet de hautbois. Artur Silvestri, temutul critic, primul în elita tinerilor scriitori, „micul Călinescu", talentatul intelectual îşi permitea, credeam eu, libertatea emoţiei. Scria proză. Proximităţile literare dau dovada gustului său rafinat şi a culturii. Prea intelectuale pentru un cititor obişnuit? Poate, dar perfecte şi perfect explicabile pentru tânărul cărturar. Încrezător în steaua sa de critic literar, de filozof şi istoric al civilizaţiilor şi el le aşeza, poate, pe alt palier deşi unul atât de aproape de inimă. A lăsat să se scurgă două decenii până când a publicat această culegere de alcătuiri cum le numea. A dat volumului titlul poveştii pe care am trăit-o amândoi într-o noapte de Crăciun de acum exact 26 de ani: Apocalypsis cum figuris. De atunci am parcurs împreună, în sute de nopţi - sute de drumuri şi în zeci de nopţi chiar drumul din această poveste.

Şi totuşi, de ce ţin minte atât de bine noaptea aceea? Gesturile din maşină? Gesturile lui, gesturile mele? Încântarea, încordarea fiecăruia dintre noi şi neliniştea, abia bănuită? De ce, când recitesc aceste pagini, recunosc, ca şi cum m-aş uita într-o oglindă magică, cuvintele nescrise, gesturile nepovestite, îi ştiu răsuflarea, mirosul tutunului şi e de ajuns să închid ochii ca să simt definitiv arsura gerului aspru, uscat. Totul e poveste şi totul e adevărat, chiar şi finalul tragic, acela care avea să se petreacă însă 25 de ani mai târziu, tot înainte de tainica sărbătoare a Crăciunului. Şi nu contenesc să mă întreb cum de a ştiut Artur să scrie la fel de exact, la fel de adevărat încă de atunci şi destinul Mariei? I l-a lăsat ca pe o parti tură, pe singura partitură pe care o va mai cunoaşte vreodată: "...singurătatea o impresurase. Răsărise luna; însă cerul adânc pierduse stelele pentru totdeauna".

Excepţională incursiune în universul literar al fondatorului editurii noastre «Sămănătorul - Editura online». Felicităm colectivul de redacţie «Climate literare» şi îi transmitem urări sincere de apariţie îndelungată şi activitate bogată!

Citiţi numărul 44, dedicat scriitorului şi ilustrului promotor cultural Artur Silvestri pe situl nostru de la Scribd

Clic aici: http://www.scribd.com/doc/65833753

CREANGĂ ȘI EMINESCU

Aŭ trăit împreună un șir de anĭ în cea maĭ desăvîrșită prietenie. Biografiĭ lor, și îndeosebĭ d-l Panu în «Amintirile» sale despre «Junimea», știu să povestească multe amănunte despre legătura dintre dînșiĭ, provenită din o perfectă înrudire sufletească. Astă-zĭ, cînd o casă de editură națională pune la disposiția publiculuĭ operele complete ale ambilor scriitorĭ, [1]) nu va fi poate de prisos să reproducem cîte-va din acele amănunte și să însistăm puțin asupra acesteĭ înrudirĭ.

S'aŭ cunoscut probabil între aniĭ 1874 și 1876 — în casa răposatuluĭ Bodnărescu, zice d-l Gorovei [1]) — și în curînd după ce se cunosc, Eminescu introduce pe Creangă în cercul «Junimeĭ» și prin aceasta și în literatură.

Pănă atuncĭ Creangă nu scrisese decît literatură didactică, împreună cu alțĭ institutorĭ. Faptul că după intrarea sa la «Junimea» a publicat seria de poveștĭ, începută cu «Soacra cu treĭ nurorĭ», dă într'adevĕr de presupus că acel talent a fost descoperit de Eminescu și că maĭ cu seamă la îndemnul luĭ a continuat a scrie.

«Creangă — zice autorul anonim al unuĭ articol comemorativ [2]) — a fost descoperit de Eminescu. După ce s'a răspopit și a rĕmas numaĭ institutor, veni în contact cu Eminescu pe cînd acesta era revizor școlar în județul Iașĭ, decĭ pe la 1874. Peatra prețioasă care ședea ascunsă în pulberea școaleĭ primare a strălucit ochilor pătrunzătorĭ aĭ revizoruluĭ poet. Cine știe cît iubea Eminescu poporul romîn cel ne-atins încă de valurile civilizațieĭ, îșĭ poate da seama cum a trebuit să prețuiască Eminescu un talent cu totul neinfluențat de acele valurĭ. De aci prietenia între Creangă și Eminescu. *Sub indemnul acestuia Creangă s'a încercat să scrie*».

Contrar afirmațiuneĭ, că Creangă n'a fost introdus de Eminescu [3]), admitem părerile citate ale anonimuluĭ biograf cu atit maĭ ales că interesul luĭ Eminescu pentru Creangă, pe timpul în care acesta era institutor, rezultă și din actele oficiale, în care revizorul Eminescu recomanda cu căldură cărțile școlare ale luĭ Creangă ca fiind excelente [4]).

Din Sămănătorul, anul I, vol. II. - No 28 din 6 octombrie 1902

Nu este însă maĭ puțin adevărat că prietenia deplină între eĭ nu se stabili decît în urma intilnirilor în cercul «Junimeĭ».

«Legătura se stabili ast-fel — zice d-l Panu [5]) — în cît pe urmă maĭ niminea nu maĭ vĕzu pe Eminescu fără Creangă și pe Creangă fără Eminescu; amîndoĭ veneaŭ la «Junimea» și amîndoĭ eșeaŭ.

«Ce făceaŭ și unde se duceaŭ?

«Plecaŭ amîndoĭ și se înfundaŭ pe la vre-un crîșmar din părțile exterioare ale orașuluĭ. Acolo nu se puneaŭ pe băut cum se pretin-

dea, saŭ cum se crede — căcĭ mulțĭ cred că aceasta ar fi ruinat sănătatea și a luĭ Eminescu și a luĭ Creangă; — nu, eĭ se puneaŭ să trăiască viața care le plăcea lor, viața simplă și primitivă. Era o plăcere pentru eĭ ca să se așede într'o odaie din fundul uneĭ crîșme, pe lavițĭ de lemn, cu brațele rezemate de o masă murdară... Creangă, istorisind poveștĭ din bătrînĭ și de la țară, Eminescu croind visurĭ cum ar trebui să fie poporul romîn...»

Și prietenia aceasta a durat pănă la sfîrșitul viețiĭ lor. «In dosul caseĭ sale moș Creangă avea un cerdac lat, acoperit de streșină; acolo — spunea el — ședea Eminescu zile întregĭ, tolănit pe o saltea, cu ochiĭ pironițĭ pe dealul Ciriculuĭ; acolo a scris el Doina» [1]).

Carĭ eraŭ motivele psihologice ale acesteĭ legăturĭ?

Judecînd pe Eminescu prin prisma unilaterală a pesimismuluĭ, prietenia dintre ceĭ doĭ scriitorĭ s'ar părea paradoxală. Lumea era obicinuită să știe, că Eminescu cel înzestrat cu o cultură apuseană considerabilă, admiratorul Nirvaneĭ, victima mediuluĭ social și maĭ nu știu ce... n'are ce căuta în tovărășia optimistuluĭ, veseluluĭ și seninuluĭ Creangă.

Excesul de teoriĭ, lipsa de date biografice și de cunoaștere a materialuluĭ literar făcuse mulțimea să considere în ceĭ doĭ marĭ scriitorĭ romînĭ două firĭ eterogene, cu idealurĭ și direcțiunĭ estetice opuse.

Adevărul însă este tocmaĭ contrarul. Firile aceste se dovedesc din ce în maĭ omogene, maĭ ales în obîrșia lor. Un șir de trăsăturĭ comune din lumea lor de cugetare îĭ unește.

Din schițele biografice rezultă maĭ întâiŭ că amîndoĭ păstraseră o bună parte din firea primitivă a țăranuluĭ moldovean.

Naționalismul acesta local, atît de caracteristic pentru mulțĭ scriitorĭ moldovenĭ, se manifestă între altele și în gelozia pentru limba locală, — o gelozie cu atît maĭ întemeiată, cu cît limba scriitorilor moldovenĭ contimporanĭ este de o bogăție superioară — și amîndoĭ se servesc până și de forme și cuvinte absolut dialectale, pe care reușesc a le populariza.

Amîndoĭ aveau apoĭ o orientare deplină în literatura populară. Eminescu, ce-ĭ drept, cetise și culesese maĭ multă și anume din toate regiunile locuite de Romînĭ, căcĭ idealul sěŭ avea orizonturĭ maĭ largĭ. In tot ce-a cules însă Eminescu vedea maĭ mult elemente de studiu și de inspirație poetică, un prilej de a pune în practică principiul atît de clar conceput în mintea sa, că orĭ-ce poet trebue să se încălzească la vatra strămoșească a literatureĭ populare. Creangă însă nu aduna anume material de studiŭ, ci îl prelucra de-adreptul, fie din auzite, fie din memoria sa, fără a trece mult marginile stricteĭ

povestirî populare, dar dîndu-ĭ cu toate astea nota sa personală, poleiala frazeĭ şi umorul.

In felul de prelucrare a materialuluĭ popular Creangă într'adevăr nu are mulţĭ semenĭ în literatura universală. Căcĭ el nu este nicĭ un simplu copist de poveştĭ ca toţĭ ceĭ ce, în frunte cu fraţiĭ Grimm, ş'aŭ pus munca grea în serviciul ştiinţeĭ, nicĭ nu este un falşificator al spirituluĭ poporuluĭ, ca Musaeus şi mulţĭ dintre romanticiĭ germanĭ, saŭ ca — erte-mi-se comparaţia — un Pop-Reteganul din Ardeal, ci rămîne în acelaş timp şi artist în puterea cuvîntuluĭ, poet fără a inventa, fără a adăuga dela sine decît simţul cald şi meşteşugul limbeĭ armonioase.

Şi fiind vorba de poveştĭ, nu vom uita nicĭ faptul că chiar şi acea ramură a literatureĭ populare nescrise, în care umorul burlesc şi anecdotele fără perdea preponderează, le era bine cunoscută ambilor scriitorĭ. Manuscrisele luĭ Eminescu bîjbăie de glume populare, de-asemenea şi ale luĭ Creangă [1]). In poveştile tipărite nota burlescă nu o întîlnim însă decît foarte discret accentuată în scena din pădure, de o fineţă extraordinară, dintre Moş Nichifor şi evreica.

Ceea-ce îĭ lega maĭ strîns era fără îndoială o înţelegere desăvîrşită asupra condiţiilor de viaţă şi cultură naţională. Nu naţionalismul de bîlciu şi de stradă, de care e capabil orĭ-ce aventurier politic, ci cultivarea ideilor fundamentale de conservare etnică, a tradiţiilor moştenite, a tot ce constitue caracterul puritan de rasă, — eată ce-preocupa în acele lungĭ întîlnirĭ, de carĭ ne povestesc biografiĭ.

In cadrul acestor convingerĭ intră natural maĭ întîĭ limba şi literatura lor, pe care o făceaŭ în sensul acesta, interpretînd gîndirea şi simţirea poporuluĭ; intră şi dragostea lor imensă pentru trecut şi nădejdea într'un viitor maĭ bun, dar intră maĭ ales exclusivismul de rasă, şovinismul naţional pe care îl nutreaŭ de o potrivă.

Amîndoĭ eraŭ înflăcăraţĭ adversarĭ aĭ straturilor de străinĭ, carĭ ameninţă cu falşificare completă spiritul naţional în toate şi amîndoĭ combăteaŭ cosmopolitismul. Ca şi Eminescu, ale căruĭ filipice împotriva elementelor străine sunt destul de cunoscute «Creangă — zice d-l Panu — era un naţionalist fanatic, un duşman neîmpăcat al Evreilor, un iubitor al neamuluĭ şi toate discursurile sale eraŭ pe asemenea temă»...

Din Sămănătorul, anul I, vol. II. - No 28 din 6 octombrie 1902

Toate aceste laolaltă: păstrarea părţiĭ maĭ bune din firea de ţăran; dragostea de patrie; poporanismul în limbă şi literatură; adoraţia trecutuluĭ; cultură naţională pe toată linia; esclusivism faţă de străinĭ şi şovinism naţional intransigent — toate aceste sunt legăturile sufleteştĭ dintre Creangă şi Eminescu, legăturĭ sfinte carĭ ar trebui să unească pe toţĭ scriitoriĭ romînĭ de valoare. IL. CHENDI.

Impresii despre revista Sămănătorul!

Reacții la numărul special 5-sp.2011

CITIȚI-MĂ și dați-mă mai departe prin e-mail prietenilor dvs.!

Ce surpriza minunata.
Felicitari din suflet.
Multumiri si alese urari,
Mariana Zavati Gardner

Draga domnule Nicu Tomoniu,
am primit nr. special al revistei Sămănătorul.
multumesc!
citesc cu încântare, curiozitate şi plăcere.
gânduri alese,
valentina becart

Draga d-le Tomoniu,

Toate felicitarile pentru numarul special în care straduinta d-v se vede pretutindeni iar rezultatul este o restituire istorico-literara si umana frumoasa, bogata si pilduitoare. Sa speram ca mesajul transmis va avea ecourile pe care ni le dorim si nu va ramâne ca o chemare strigata în pustiu.

Va doresc sanatate, putere de munca si bucurii cât mai multe !

A. Melian

Am citit ultimul număr al revistei Semănătorul. (nr.5 n.r.) E din ce în ce mai fain. Felicitări. E o muncă copleşitoare, exemplară. Cum de reuşiți singur să faceți asemenea minuni? E uimitor.

Cezara Adamescu

Gind bun
pr.RBotis
http://www.radubotis.ro/

Premierului Cutare,
Îi urăm să crească mare!
Nu pitic, cum este, vai,
Stadiul românesc de trai…
6 sept. 2011, Jianu Liviu-Florian

Multumim mult Dle Profesor de aportul deosebit pentru basarabeni.

Ne bucura mult de faptul ca putem sa facem ceva impreuna pentru poporul nostru roman de pretutindeni.

Fundatia VASILIADA a inceput fondarea si reorganizarea bibliotecilor parohiale. Am primit un mic ajutor de reviste si carti religioase de la monahul Moise, cel care scris cartea Vareliu Gafencu - Sfantul Inchisorilor.

In rest ne miscam cu fortele proprii. Ne bucura faptul ca avem crestini care ar dori sa se implice in activitatile Bisericii Noastre.

Inca odata multumim pentru sustinere.

Cu respect,

Preot Viorel Cojocaru, Revista «Luminătorul», Republica Moldova

Citiți revista Luminătorul REVISTA A SOCIETATII CULTURALE SI BISERICESTI „MITROPOLITUL VARLAAM” SI A MITROPOLIEI BASARABIEI, de pe site-ul nostru de la scribd http://www.scribd.com/semanatorul , luați coordonatele revistei şi dacă puteți ajuta cu ceva, nu ezitați să o faceți, sunt frații noştri!